

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 764

Ἔτος ΛΓ'. ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1979

(Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 5.—

Γραφεία Κέντρου 32 — Ἀθήναι Τ. 147 Τηλ. 3628280

ΘΑΛΙΒΕΡΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Ἀγῶνες κάτω ἀπό σκληρά δεσμά

Δέν μπορεῖ καί αὐτὴ ἡ στήλη νὰ μὴν ἐκφράσῃ μαζί με τὸν παγκόσμιον Τύπον, τὴν συμπάθειά της καί τὴν συμπαράστασίν της πρὸς τὴν πρωτοθυγατέρα τῆς Ἑλλάδος, τὴν πολυθρόνητη ἀλλὰ καί μαρτυρική Κύπρο μας, ποὺ τώρα καί πέντε χρόνια ζεῖ τὸ φοβερότερον μαρτύριον καί τὴν χειροτέρα ἀγωνία ποὺ πέρασε ποτὲ σιλαβωμένος Λαός, με δεσμά, μιᾶς ὑποτιθεμένης πολιτισμένης χώρας. Πέντε χρόνια παρήλθαν ἀπὸ τὴν ἀποφράδα καί τραγική ἐκείνη ἡμέρα ποὺ οἱ βαρβαρικές ὁρδὲς τοῦ Τούρκου, ἐπανέλαβαν ἕνα ἀπὸ τὰ γνωστά ἀπὸ τὴν Παγκόσμιον Ἱστορίαν... ἀνδραγαθήματά του (!!!).

Πρὶν πέντε χρόνια, ὑποὺλα καί ἀνέντιμα, ὤρμησαν στὰ ἥσιχα καί γραφικά χωριά καί τίς ὥραιες πολιτεῖες τῆς Κύπρου καί σκόρπισαν τὸν θάνατον, τὴν ἐρήμωσιν καί τὸν ὀλεθρον. Σὲ τρεῖς χιλιάδες ὑπολογίζονται οἱ ἄνδρες πάσης ἡλικίας ποὺ σφύθησαν με τίς ἀλυσίδες, στὰ βάθη τῆς μυστηριώδους καί ἀνεξερεύνητης Τουρκίας χωρὶς νὰ ἐπιτρέπεται σὲ κανένα

Διεθνῇ Ὁργανισμὸν (Ἐρυθρὸν Σταυρὸν, Δικαιώματα Ἀνθρώπου κ.λ.π.), νὰ ἐρευνήσουν καί γνωρίσουν σχετικὰ με τὴν τύχην τῶν ἀδίκως διασπαγέντων Κυπρίων.

Καί ἡ Μητέρα—Κύπρος μαζί με τίς μάννες καί τίς μαυροφορεμένες χῆρες καί τὰ πονεμένα ὄρφανὰ θηροῦν γιὰ τὸν χαμόν καί ἀφήνουν ἀτέλειωτο τὸ θρηνολόγημα καί τὸ σπαραξικάρδιο μοιρολόγι νὰ βγαίνει ἀπὸ τὰ τρισβαθὰ τῆς καρδιάς τῶν μέχοι τὸν τρίτον Οὐρανὸν γιὰ νὰ παρακαλέσῃ τὸν Κύριον τῶν Δυνάμεων νὰ βοηθήσῃ Ἐκεῖνος, ἀφοῦ οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς καμνῶν τὸς ὀφθαλμοὺς στὸ θέαμα τῶν πονεμένων μητέρων, συζύγων καί ὀρφανῶν καί κωφεύουν στίς δίκαιες φωνές ποὺ ὑψοῦνται ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς καταταμαχισμένης Κύπρου.

Εἶναι ἀλήθεια πὼς τὸ δίκαιον τοῦ, πρὸς στιγμὴν, ἰσχυροτέρου ἐδημιούργησεν τὴν πίεσιν καί ἀπὸ αὐτὴν πάλιν προήλθεν ἡ συμφορὰ τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμεν ὅτι ἡ πίεσις ἐνὸς λαοῦ

ΕΠΗΚΑΙΡΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΑΙ ΠΑΡΑΚΛΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Τὸ γονιμώτερον καὶ θερμότερον μῆνα τοῦ χρόνου, τὸν Αὐγουστον διαπιστώνομεν ὅτι τὸν καλύπτει ἕνας θεομητορικὸς χαρακτήρ. Τὰ βράδια ἀργά, ἡχολογοῦν μικρὲς καὶ μεγάλες καμπάνες προσκαλόντας τοὺς πιστοὺς, νὰ παρακολουθήσουν ἐπὶ μισὸ μῆνα τὴς Ἱερᾶς Παρακλήσεως, ἐναλλάξ, τὴν μικρὴ καὶ τὴν μεγάλη, ἕως τὴν ἡμέραν ποῦ, «Θεαρχεῖν νεύματι», συγκεντρωμένοι οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι θὰ κηδεύσων στὴ Γεσθημανὴ τὴν Μητέρα τῆς Ζωῆς. Καὶ βλέπει κανεὶς χιλιάδες πιστῶν, ὅσοι καὶ ἂν ὁ καιὸς τῆς ἡμέρας ἐξαντλεῖ τοὺς πάντας, νὰ προσέρχονται μὲ μιά ἰδιαίτερη λαχτάρα, συγκίνησιν καὶ διάθεσιν γὰρ νὰ γονατίσουν εὐλαβικὰ μπροστὰ στὴν Μεγαλόχαρη καὶ «ἐκδιπλόνοντας» τὴν καρδίαν τοὺς νὰ τῆς ζητήσουν τὸ ἔλεος καὶ τὴν μητρικὴ τῆς συμπάθεια. Καὶ τὸ ὅλο περιβάλλον τῆς κατανυκτικῆς παρακλήσεως, εἴτε σὲ μεγάλο, εἴτε σὲ μικρὸ Ναόν, δημιουργεῖ γιὰ τὸν κάθε πιστὸν μιά ἀτμόσφαιρα γεμάτη ποίησιν καὶ μυστήριον, ἀλλὰ καὶ γοη-

τεία.

Κάτω ἀπὸ τὸ θαμπὸ φῶς τῶν κανδηλιῶν ποῦ παιχνιδίζουν οἱ φλόγες τοὺς, διακρίνει κανεὶς μορφῆς ἀνθρώπων, σκαμμένες μὲ δέος καὶ μὲ μάτια δοκρυσμένα ποῦ δοκιμάζουν ἱερὰ ρίγη καὶ κλονισμούς. Καὶ ἐπάνω ἀπὸ ὅλες τὶς μορφῆς, ἐπάνω ἀπὸ κάθε τι συγκλονιστικὸν καὶ ὠραῖον στέκεται καὶ κυριαρχεῖ ἡ μεγάλη μορφή τῆς τρυφερῆς Μητέρας, τῆς Ἀειπαρθένου Θεοτόκου ποῦ μὲ τὸ τρυφερότερο βλέμμα ἀγκαλιάζει καὶ χαϊδεύει τὶς πονεμένες καὶ παραδαρμένες ὑπάρξεις, ποῦ γονατισμένες τῆς ψάλλουν δλόγλυκα: «Διάσωσον ἀπὸ κινδύνους τοὺς δούλους Σου Θεοτόκε»...

Στὸ τρεμάμενο καὶ θαμπὸ φῶς τοῦ δειλινοῦ καὶ τῶν ἀναμμένων κεριῶν κάθε ἐκκλησίας Ὁρθοδόξου — κάθε μικροῦ ἢ μεγάλου Ναοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Γῆς — δημιουργεῖται ἕνας Ἱερὸς Βωμὸς μπροστὰ στὸν ὁποῖον γονατισμένη ἡ ἀσράδαντη καὶ ἀκλόνητη Πίστις καὶ ἡ ταπεινὴ εὐλάβεια δέεται καὶ παρακαλεῖ τὴν ἀπέραντη καλωσύνη τῆς Μητέρας διὰ τῶν ἀνθρώπων πρὸς μεσιτεία στὸν Φιλάνθρωπον Τύόν Της γιὰ τὴν σωτηρίαν, τὴν παρηγορίαν καὶ τὴν ἀνακούφισιν τῶν πιστευόντων εἰς Χριστόν.

Πόσον συγκινητικὴ καὶ πόσον κατανυκτικὴ ἡ ὅλη ἀτμόσφαιρα μέσα στὴν ὁποία πρυτανεῖ ἡ Ἡλιόκαλλη Μορφὴ τῆς Παναγίας μας! Καὶ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι διαφρητικὴ, γιατί ἡ Ὁρθόδοξος Πίστις μὲ δὴλν τὴν λειτουργικὴ τῆς Τάξεως δημιουργεῖ πάντοτε μιά ἀτμόσφαιρα δέους καὶ δυνατόν συγκινήσεων.

Κάθε τέτοια ἐποχὴ τοῦ Αὐγουστοῦ, ὁ Χριστιανὸς ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν ἀγλὴν τῶν βιωτικῶν μεριμνῶν καὶ ἀναγκῶν καὶ ἔρχεται γονατιστὸς μπροστὰ στὸν πανίερο Θρόνον τῆς Μεγαλωσύνης τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, καὶ, σὰν ἀπὸ νέον Φρέαρ τοῦ Ἰσὼφ ἀντλεῖ Ὑδωρ Ζωῆς ποῦ καταδροσίζει τὴν φλόγα τῶν ἐσωτερικῶν πειρασμῶν ἀλλὰ καὶ τῶν λοιπῶν ἔξωθεν κακοτήτων, νοιώθοντας κορεσμὸν μᾶς ψυχικῆς δίψας καὶ χορτασμὸν μᾶς ἐσωτερικῆς πνευματικῆς πείνας.

Ἄς μὴ λημονήσωμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς τὶς κατανυκτικὰς αὐτὰς καὶ ὁμορφες ἡμέρας τοῦ Δεκαπενταυγούστου νὰ προσέλθωμεν — σ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν τῶν πολλῶν καὶ μεγάλων πειρασμῶν ποῦ κλυδωνίζουν τὸ σκάφος τὸ νεητὸν τῆς Ἐκκλησίας μας, — γιὰ νὰ τὴν παρακαλέσωμεν μὲ θερμὰ δάκρυα ἱκεσίας ὅπως Εἰρηνέυσῃ, Γαλήνέυσῃ, καὶ φέρῃ σὲ μετάνοια τοὺς παραστρατημένους, γιατί ὅλοι, μὰ ὅλοι δὲν πρέπει ποτὲ νὰ λημονοῦμεν, ὅτι «ΠΟΛΛΑ ΙΣΧΥΕΙ ΔΕΗΣΙΣ ΜΗΤΡΟΣ ΠΡΟΣ ΕΥΜΕΝΕΙΑ ΔΕΣΠΟΤΟΥ».

καὶ μάλιστα, τόσον ἄδικος γεννᾷ τὸ ΜΙΣΟΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΓΑΝΑΚΤΗΣΙΝ, ποῦ κάμει τὸν ἄνθρωπον, ἐν δικαίῳ βρασμῷ ψυχῆς, νὰ ἀναζητᾷ, παντὶ σθένει, τὴν δικαιοσύνην του καὶ τὴν ἱκανοποίησιν του.

Αὐτὸ τὸ «παντὶ σθένει» ἄς μὴ τὸ λημονοῦν οἱ Τοῦρκοι γιατί ἐμπερικλείει τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας τὸ ὁποῖον παρέσχε ὁ Ἑλευθερωτὴς τοῦ κόσμου σὲ κάθε ἄνθρωπον, ὡς τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τῆς προσωπικότητός του, ποῦ δὲν μπορεῖ καμμιά δύναμις στὸν κόσμον νὰ ἀλλοιώσῃ. Ἀκόμη καὶ αὐτοὶ οἱ ἀγριώτεροι λαοὶ τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀσίας ζώντας χρόνια κάτω ἀπὸ φοβερά δεσμὰ σκλαβιάς καὶ ταπεινώσεως, ΑΦΥΠΝΙΣΘΗΣΑΝ καὶ παίρνουν μὲ τὸ σπαθὶ τοὺς» τὴν πολυπόθητον ἐλευθερίαν τὴν ὁποίαν ἐχάρισεν στὸν κόσμον μὲ τὴν Θυσίαν Του ὁ Ἑλευθερωτὴς τοῦ κόσμου.

Συμμετέχοντες ἐγκάρδια στὴν θλιβερὴ αὐτὴ ἐπέτειον τῆς Σταυρώσεως τῆς Κύπρου μας, εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας ὅπως, μὴ χυθῇ ἄλλο ἀδελφικὸ Κυπριακὸ τίμιον αἷμα ἀλλὰ, ἔστω καὶ ἀργά, αἰσθανθοῦν οἱ «φιλοξενούμενοι» Τοῦρκοι στὴν Κύπρον (γιατὶ ἀκριβῶς περὶ φιλοξενουμένων πρόκειται τῶν λεγομένων Τουρκοκυπρίων,) συμβάλλουν ὅσαν πρέπει ὥστε στὴν πολυπαθὴ αὐτὴ νῆσον μὲ τὸν ἀμυγῇ Ἑλληνορθόδοξον μαρτυρικὸν λαὸν τῆς, βασιλεύσῃ ἡ πολυπόθητη ἐλευθερία καὶ πλήρης ἀνεξαρτησία ὑπὲρ τῆς ὁποίας τόσα καὶ τόσα αἵματα χύθηκαν πρὸ αἰώνων καὶ ἀπὸ αἰώνων πολλῶν. Ἔτσι καὶ οἱ φιλοξενούντες καὶ οἱ φιλοξενοῦμενοι, θὰ ζοῦν εἰρηνευμένοι καὶ ἐν ἀγαστῇ συμπονοῇ καὶ ἐν φιλοτιμίᾳ ἐργαζόμενοι τὸ ἀγαθόν, Εἴθε.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ι. Μονή Ἀγ. Νικόλαος (Βουνένης).
Θερμοπύλαι 1) 14—8—1979

Ἱερομόναχος Εὐσέβιος
Πρὸς τὴν
Συντακτικὴν Ἐπιτροπὴν Περιοδικοῦ
«ΡΟΜΦΑΙΑ — ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
εἰς Ἀθήνας

Ἀξιότιμοι κύριοι, καὶ ἀδελφοί ἐν Χριστῷ,
εἰδικῶς, Γεώργιε Μαρκουλάτε, (ὡς γνωστός μοι)
χαίρετε, τὴν ἀναφαίρετον χαρὰν ἐν Κνωφ.
Ἐλάβομεν τὸ ὑπ' ἀριθ. 1 φύλλον Σας, τὸ ἀνεγνώ-
σαμεν, τὸ ἐσχολιάσαμεν καὶ ἀπροσωπώληπτα λέγω, μοῦ
ἔκαμεν, ὅχι καλὴν ἐντύπωσιν, καὶ αἰτιολογῶ τὴν αἰ-
σθησίᾱ μου, πάντα κατὰ τὴν γνώμην μου.

Γράφετε, ὅτι ἀπὸ μόνοι σας κάνετε Σύνδεσμον
Π.Ε.Χ. καὶ ἀποτείνεσθε εἰς τοὺς πιστοὺς Ἕλληνας,
νὰ πιασθοῦν εἰς τὸν χορόν, τὸν ὁποῖον σύρετε σεῖς διὰ
νὰ γίνῃ ἡ Ἐνωσις. Εἰς τὸν Λόγον, καλὴ καὶ θραχία
ἢ πρότασις, ἀλλὰ δὲν νομίζετε, εἰς τὸ ἔργον, τεραστία,
ἢ μᾶλλον ἀνέφικτος ἡ Δύναμις.

Ἐπειτα, ἡμεῖς Π.Θ.Ε.Ο.Κ., Πανελλήνιο κάνα-
μεν καὶ τὴν ἔχομεν, τί βγῆκε ὁμῶς; Κοινωνία τῶν Ἑ-
θνῶν, ἔκαμαν τὰ ἔθνη κατόπιν τοῦ Α' Παγκοσμίου
Πολέμου, καὶ Ο.Η.Ε. κάναν τώρα, κατόπιν τοῦ Β'
Πολέμου, μόνον λόγια παχειά, στὰ χαρτιά γραμμένα,
καὶ κοροϊδία ὅση θέλεῖς!!!

Τὸν Λόγον αὐτόν, ἀπρήθυνε καὶ ὁ Κύριος Θεός
μας, πρὸς τὸν Πατέρα του, ἵνα ᾶσιν ΕΝ, τῆς πι-
στευούσης ἐκκλησίας τὰ μέλη, Ἐν Σῶμα — Μία Πί-
στις — μία Ἐκκλησία, τί γίνεται ὁμῶς; Τ ρ α γ ἔ-
λ α φ ο ς!!!

Τώρα μῆπως, ἀδελφοί μου, καὶ ὑμῶν τὸ ἐγγεί-
σμα εἶναι μία χονδρὴ φιλοδοξία;

Λέγει, ὁ Ἀπ. Παῦλος: «Ἀδελφοί, ἡ μ ε ῖ ς
Θεοῦ Συνεργοί ἔ σ μ ε ν, ὑμεῖς ὁμῶς, Θεοῦ Γεώρ-
γιον, Θεοῦ οἰκοδομὴ ἔ σ τ ἔ, ὡς Σοφὸς ἀρχιτέκτων
θεμέλιον τέθηκα, τὴν πέτραν Ἰησοῦν, (ἀποκλειόμενος
ἄλλος Θέμελος). Ὁ Χριστὸς πάλιν λέγει: «Ἦμεῖς Μα-
θηταί μοι, ἔστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου, τὸ ἅλας κλπ. Καὶ
ὁ ἀκούων ὑμῶν, ἐμοῦ ἀκούει καὶ ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς, ἐμὲ
ἀθετεῖ». Ὡστε, ναι μὲν, ἀποτελοῦμεν ἐν Σῶμα, οἱ
Χριστιανοί, μέλη Κεφαλῆς Χριστοῦ, ἀλλὰ Ἰγούμενοι
οἱ κληρικοί, καὶ δικικοῦντες ψυχὰς, ὑποτασόμενοι οἱ
λαϊκοί, καὶ πειθόμενοι τῆς Ἰγούμενης αὐτῶν, μεῖζον-
σιαν λύειν καὶ δεσμεῖν.

Εἰπέ μοι, δύνανται οἱ πόδες καὶ χεῖρες νὰ πο-
ρεῦνται ἀνεὺς ὀφθαλμῶν καὶ κεφαλῆς; κατὰ τὸ λεγό-
μενον, τὰ πόδια νὰ διατάζουν τὸ κεφάλι; Τί λέγετε
Γεώργι, καὶ λοιποὶ πρωτοστάται τοῦ Συνδέσμου Σας;
Στρατευομένη λέγεται ἡ ἐκκλησία, με στρατιώτας ἀ-
πλοῦς, καὶ βαθμοφόρους ἀξιωματικούς, οὕτω καὶ ἡ Πα-

τρὶς, με στρατιώτας καὶ ἀξιωματικούς, δύνανται ἄρα-
γε, οἱ Στρατιῶται νὰ συμπίξουν σύνδεσμον, καὶ νὰ
διατάσουν ἀξιωματικούς; Λέγεται Στρατὸς αὐτὸς ὁ-
στερα; ἀνεὺς πειθαρχίας, καὶ νὰ βγοῦν σὲ πόλεμοι; τὸ
καταλαβαίνετε τί κάνετε;

Νά; τί κάνετε: στὰ τόσα λωρῖδια, τοῦ χιτῶνος
τοῦ Χριστοῦ, βγάζετε καὶ σεῖς τὸν σουγιὰ σας καὶ τρα-
βάτε ἄλλη μίαν κομματικὴν λωρίδα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ
χιτῶνος, ὃν κατήντησαν παλιοκούρελο. Ἀποπον,
ἀποπότατον παιδιὰ μου αὐτό.

Μὰ γιατί μαλώνουν καὶ ξεσχίζουν οἱ Δεσποτά-
δες; Ὅποιος γίνεται Σκάνδαλον καὶ Σχίστης, θὰ τὸ
εὖρη, ἐν θανάτῳ (μήπως καὶ πρωτίτερα) μᾶλλον ἐν
τῇ ἡμέρᾳ Ἐκείνῃ τῆς φοβερᾶς ἐξετάσεως. Ἀπὸ ἀνέ-
καθεν αὐτὰ γίνονται ἐν τῇ ἀνθρωπότητι.

Οἱ μὲν περὶ Ἀκάκιον καὶ Χρυσόστομον, τῶν ἀνέ-
καθεν ταραχοποιῶν, ἀλλὰ αὐτοφρονούντων, κανονι-
κοὶ καὶ καθαροί, θέλοντες μέσα εἰς τὴν Σύνοδον νὰ
ἔχουν τὸ ἐ π ῖ, ὅχι ὁ π ὁ μὴ συμφωνοῦντες, ἀλλὰ
πάντοτε διαφωνοῦντες καὶ περιφρονοῦντες τοὺς ἄλ-
λους, ἀγραμμάτους καὶ ἀμορφώτους, φθάσαν εἰς τὰ
τρομερὰ ἐπισόδεια Χαλκίδος, καὶ πήγαζαν γὰρ καλύ-
τερα ἀκόμη, καὶ πηγαίνουν, νὰ πάρουν ἐκκλησίαι, νὰ
κάνουν ἄκακον κόμμα τάχα αὐτοὶ καθαρώτατον. Καὶ ὁ
πολύς Χρυσόστομος, ὁ ὁποῖος ἐπῆρε τὸ Ἥλεκτρον τῆς
Ἀρχιερωσύνης, ἐκ χειρὸς Ἀὔξεντιου, νὰ βλασημῇ,
καὶ νὰ μουντζώνῃ τὸν Ἀρχ.πον, ὡς ἀνάξιον καὶ κά-
θαγμα, μεῖζον τὴν συνοδίαν του.

Ἐὰν δὲν εἶναι αὐτὸ Βλασημία ἐναντίον τοῦ Ἀγ.
Πνεύματος τότε πῶς εἶναι; «Ἐγκωμιαζέτω Σε ὁ Πέ-
λας, ἀλλότριος καὶ μὴ τὸ Σὺν Στόμα» λέγει ἡ Γραφή
(Σαφ. Σολομῶντος) ὅταν ἀκούς ἄνθρωπον καὶ μᾶλ-
λον Δεσπότην νὰ γράφῃ δημοσίως: «Ἀξίος ἐγώ! ὁ-
περ-ἄξιος!! Ἀνάξιος καὶ κάθαγμα ὁ Ἀὔξεντιος! (20
χρόνια τώρα καπετάνιος στὸ φιλοτάραχον γένος τῶν
Παλ.τῶν) τί εἶναι αὐτὰ τὰ λόγια — γ αὐτῶν, καὶ τῶν
Ἀντιωνίου καὶ Σία; Ἐλεγε τέτοια λόγια, ὁ Φαρισαῖος,
τῆς Παραβολῆς; ἀλλὰ κατὶ ἦταν ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ ἀ-
ρετῇ, μέσα σὲ κλειστὸν χώρον καὶ ὁ Τελώνης ἦταν πρά-

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματι-
κὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι
τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀπο-
στελλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

γματι φανερός ἁμαρτωλός, δὲν τὸν εἶχε ὁμῶς καὶ ἀρχιερέα καὶ μάλιστα ἀρχιεπίσκοπον, μεταδοτικὸν τῆς Ἀρχιερωσύνης του;

Τί νὰ ποῦμε καὶ γιὰ τὸν Κάλλιστον; φηγάς, προτότης ἀπὸ τὴν γενιά του, τὸν ἐμάζεψε μουσαφίρην, ὁ Αὐξέντιος στὸ σπίτι του, τὸν ἐτίμησε, καὶ αὐτὸς ἐθεώρησε καλόν, νὰ βάλλῃ Νάρκη νὰ τὸν τινάξῃ στὸν ἀέρα.

Ἐπορεύθησαν ἐν ὁμονοίᾳ, εἰς τὴν κατάδυσιν τοῦ Σταυροῦ, λαμπρὰ τῇ Στολῇ καὶ πομπῇ, καὶ αὐτοὶ μέσα εἰς τὸ ὑποσυνειδήτην, στὸν ὑπόγειον τῆς Συνειδήσεώς των, δυσοδομοῦσαν ὑποκοισίαν, κάλεσαν καὶ τὸν νοητὸν Μπάρμπα, καὶ ἐκλωσαν, τὰ ὑστερινὰ φανερά.

Μά; καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἔχουν ἀρχηγόν, καὶ οἱ δαίμονες ἔχουν ἀρχιεπίσκοπον τὸν Ἐωσφόρον, αὐτοὶ ἠθέλησαν νὰ ρίξουν τὸ καθεστῶς των, καὶ νὰ γίνουν αὐτοί, οἱ μεγάλοι κατεξουσιάζοντες. Τί κοῖμα, τί μανία!!! καὶ αὐτοὶ πάλιν βλασημένοι τὸν Γέροντά των Αὐξέντιον ὡς Ἀνάξιον, ὡς Κάθαγμα, καὶ αὐτοὶ δυναμικοὶ καὶ καθαροί, ἀστέρες πολύφωτοι τοῦ Στερεώματος, θὰ ποιήσουν τὴν Κ ἄ θ α ρ σ ι ν!!! Γέλοια γελᾶν καὶ κότες. Καὶ δὲν τὰ λέγουν μετὰξὺ των αὐτῶν, ἀλλὰ δημοσίως, νὰ μάθῃ καὶ Ἀμέρικα καὶ Αὐστράλια, πόσον ἱκανοὶ αὐτοί, καὶ ἀνίκανος ὁ Αὐξέντιος δοκιμαζόμενος χρόνια καὶ χρόνια τώρα, μὲ ποικίλα βάσανα καὶ στενοχώριες.

Τὸ λοιπόν, μένω εἰς τὸν κορμόν, τὴν διαδοχικὴν καὶ νόμιμον Σύνοδον, δὲν μοῦ φταίει ὁ Αὐξέντιος, ἀλλὰ αἱ ἁμαρτίαι μου, καὶ σὰν κάθαγμα καὶ ἐγὼ θὰ πορεύομαι μὲ τὰ καθάρματα. Ἐδῶ ἤκουον οἱ Ἀπόστολοι καθάρματα καὶ περίφημα, ποὺ δὲν ἦσαν, καὶ ἡμεῖς ποὺ εἴμεθα τέτοιοι, ἀπανανόμεθα τὴν προσήγορίαν;

Ἀλλά, ἔτσι θὰ ἴδουν οἱ ἄνθρωποι τὰ ἐνδοξά μας ἔργα καὶ τῶν Ματθαίων καὶ ἡμῶν, καὶ θὰ δοξάσουν τὸν Πατέρα ἐν οὐρανοῖς ὅπως ἐδοξάσθη καὶ ἀπὸ τὴν Κερατεάν, καὶ ἀπὸ ἡμᾶς μέχρι σήμερον. Δὲν ξέρω τώρα, μήπως τοὺς ἐλάσῃ ὁ Σύνδεσμος ὁ ἰδικός σας, γιὰτὶ μόλις πάρεῖ χαμπάρι ὁ Τόμπρος καὶ ἡ Συνοδία του, θὰ τσακισθοῦν νὰ πιασθοῦν στὸ χορὸ σας, ἴσως καὶ ὁ Σεραφεῖμ μὲ τὸν Δημήτριον τὸν Πατριάρχην, γιὰτὶ θὰ ἔχῃ ἰσχυρὰν ἔλξιν ὁ Σύνδεσμος ὁ ἰδικός σας, καθόσον, Ἕλληνες πλανεμένοι καὶ αὐτοί, διατὶ νὰ μὴ συγχωνευθῶσιν εἰς τὴν «Πανελλήνιον Ἐνωσί» σας.

Διὰ τοῦτο τὴν ἀπεκάλεσα χονδρὴν φιλοδοξίαν.

Ὅσον θὰ εἶναι λυτός, ὁ Κοσμοκράτωρ τοῦ αἰῶνος τοῦ ἀπατεῶνος, θὰ ἀνάβῃ πυρκαϊὲς καὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ πείθονται εἰς τὸ σύνθημά του «Δαίρει καὶ Βασίλευε».

Σήμερα μάλιστα δτε προέκυψαν αἱ 7 1)2 χιλιετηρίδες καὶ ἐπείγεται πρὸς τὸν ὄγδοον αἰῶνα τὸ τέλος, ὅπως λέγει καὶ ὁ Σολομών «Δὸς τόπον τῶν ἐπτά, καί γε τὴν ὀκτῶ» διὰ τοῦτο ἐπειδὴ ἔχει ὀλίγον καιρὸν ἀκόμη, ὁ Σατανᾶς, ἐλίσσαξε ἀνάθοντας φωτιές, καὶ ἡ Σικὴ στὸν Παράδεισον, τοῦ ἀπαγαρευμένου δέντρον, ἐνθα ἐτρύπωνον οἱ παραβάται, ἐντρεπόμενοι ὡς γυμνοὶ καὶ φοβούμενοι ὡς παραβάται, ἡ ἰδία σικὴ, ἦν κατηράσθη ὁ Κύριος καὶ ἐξηράνθη παραχρῆμα, καὶ ἡ σικὴ ἢ προφητευομένη δταν ἐκβάλλει φύλλα τότε

ἐφθασε καὶ τὸ τέλος. Ἡ κατηραθεῖσα σικὴ ἔβγαλε φύλλα, ἢ φυλὴ τῶν Ἑβραίων, τί ἔπαθε πρῶτον ἐπὶ Ρωμαίων, καὶ τί τελευταίως ἐπὶ Χίτλερ καὶ Γερμανῶν, σήμερον, κομματιάσει τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ὅπερ ἀλληγορικῶς εἶναι ἡ Ἐκκλησία του.

«Ὅμως μὴ φοβοῦ τὸ Μικρὸν Ποίμνιον ἐνῷ εὐδοκεῖ ὁ Θεὸς ὀλίγοι οἱ σωζόμενοι». Στενὴ καὶ τεθλιμένη ἡ ὁδὸς καὶ ὀλίγοι οἱ εὐρίσκοντες αὐτήν».

Τὸ λοιπόν, μὴ λέγομεν ἡμεῖς θὰ σβύσωμεν τίς πυρκαγιές, ὅπου ντούχνιασε ὁ καπνὸς καὶ μᾶς στραβώνει, νὰ κιντάξομεν πῶς θὰ ἀποφύγομεν τὸ λαμπάδιασμα τῆς ἁμαρτίας. Καταλάβετε ποῦ εὐρισκόμεθα;

Τέσσαρα ποτάμια, ἐξερχόμενα τοῦ Παραδείσου, ἐπότηζαν τὴν Γῆν, τέσσαρα ποτάμια, Ἐθαγγέλια, ἐξερχόμενα ἀπὸ τὴν πηγὴν τῆς Ζωῆς, τὸν Χριστόν, ἐπότηζαν τὴν Οἰκουμένην, καὶ σήμερον τέσσαρα ποτάμια ἐξερχόμενα ἀπὸ τὸν Πανώλην, τῆς πανωλεθρίας, ἀνθρωποκτόνου Διάβολον, διὰ μέσου Ἑβραϊσμοῦ ἄλλῃ λέξῃ οἰκουμενισμοῦ: 1) Κομμουνισμοῦ, 2) Μασσωνισμοῦ, 3) Χιλιασμοῦ, καὶ 4) Τουρισμοῦ, ἅτινα, δίστην Ἑβραϊστέϊον, κατέκλυσαν τὴν Οἰκουμένην (ὁ ἀναγινώσκων νοεῖτω), ἀλλὰ ὁ Κύριος λέγει: Ἰδοὺ προεῖρηκα ὑμῖν. Ὅταν ταῦτα ἀρχίσουν τὰ παρατράγουδα, ὑμεῖς ἀνακύψατε τὰς κεφαλὰς ὑμῶν ὅτι ἐγγίζει ἡ ἀπολύτρωσις ὑμῶν».

Τί νὰ κάνῃ καὶ ὁ Αὐξέντιος, ἀφοῦ εἶδε τὴν πλεκάνην, ἀφοῦ ἐφύσηξε τρομερὸς τυφῶνας καὶ τοῦ πέταξε τὰ κατάρτια στὴ θάλασσα, ἀμέσως οἰκονόμησε ἄλλα κατάρτια, καὶ κατήρησε τὴν Ναῦν του καὶ ἔβαλε ἀέρα στὰ πανιά του. Βεβαίως πονοῦμε διὰ τὸ ξέσχισμα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ὁλκάδος μας, ἀλλὰ δὲν μᾶς βαρύνει ἡ Συνειδήσις, ὅτι ἐποίησε σκάνδαλον, προσδοσίαν, Σχίσμα. Γιατὶ καὶ σεῖς, Γιώργο μου, νὰ μὴ ἡσυχάζετε; τί σᾶς λείπει;

Θέλετε νὰ ἐργασθεῖτε μὲ τὸ Περιοδικό σας; δοῦστε, νὰ σᾶς ὑποδείξω πεδὶον δράσεως. Ἐνὸς κακοῦ δοθέντος, τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἐορτοδοξομένου, πολλὰ ἄτοπα καὶ φροῦτα ἐπηρεκολούθησαν, ὅχι ἀλλαγῆς, ἀλλὰ ξερίζωμα τῆς Χριστιανοσύνης.

Πρῶτον, ἀντὶ Ἀγία Τριάδα, Δόγμα Κανὴς Διαθήκης, Πατὴρ, Υἱὸς, Ἅγιον Πνεῦμα ἔλκοντος τὴν ἀρχὴν, ἐκ τῶν Θεοφανείων τοῦ Ἰσραδάνου, ἐνθα τὸ πρῶτον ἐγένετο ἡ τῆς Τριάδος φανέρωσις, ὁ Πατὴρ ἀνῶθεν φωνεῖ: Οὗτος μου ὁ Υἱός, ὁ Υἱὸς κάτωθεν ἄνθρωπος βαπτιζόμενος, καὶ τὸ Πνεῦμα, ἐν εἶδει Περιστερᾶς, σημαδεύει γιὰ ποῖον ἢ φωνὴ λέγεται σήμερον οἱ νέοι Θεολόγοι, τοῦ κοσμικοῦ Πανεπιστημίου, ἀνατρέπονται ἄρδην τὸ δόγμα εἰς ὁ βαπτιζόμεθα, ἐξ οὗ τὸ Πιστεύω μας, καὶ μᾶς ρίχνουν πῶς νὰ λατρεύομεν ἀγγέλους τοῦ Ἀβραάμ, αὐριοι μὴ πορεῖ καὶ τὴν Περιτομήν, τοῦ Ἀβραάμ. Γιατὶ; διότι εἶναι ἀρχαιολογικὴ εἰκὼν!! Τί τραβάμε! Χτύπησαν τὴν Ἐκκλησίαν στὸ Δόξα Πατρί... καὶ γεμίσαν αἱ ἐκκλησίαι ἅγια τριάδα (ἀγοριάδα ζιζάνιον) τρεῖς ἀγγέλους.

Ποῖος ὁ Γεννήτωρ, ποῖον τὸ Γέννημα Υἱός, ποῖον τὸ ἐκπόρευμα Πνεῦμα;

Διὰ ἓνα φιλήσθε, Παπικό, αὐτοὶ νὰ λέγουν καὶ

ἐκ τοῦ Πατρὸς καὶ Υἱοῦ, τὸ Πνεῦμα ἡμεῖς νὰ λέγωμεν ἐκ τοῦ Πατρὸς, διὰ τοῦ Υἱοῦ. Διαφορὰ προσθέσεων. Ἐκ καὶ Διὰ παραστάσεις, τρεῖς Ἀγγελοι, καὶ αὐτὸς ὁ Ἀγῶνας, μεταξὺ Ἀθανασίου καὶ Ἀρτία χρονία καὶ αἰμάσσουσα πληγὴ; Εἶπέ μου οἱ Ἀγγελοι ἔχουν Σῶμα γιατί τοὺς ζωγραφίζουμε; Ἐμπρόσωπος τῆς Θεότητος, Ἀνθρώπος, Τὶς Ἀνθρώπου, γυναικὸς Μαρίας Ἰησοῦς, καὶ ἂν θέλῃς νὰ νοήσης Θεὸν (Πνεῦμα ὁ Θεός), θὰ νοήσης Ἀνεμον καὶ Θεὸν ἀόρατον περιπατοῦντα ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων (καὶ τοῦ του τοῦ ἀνέμου ἀοράτος, καίτοι ὑλικὸν στοιχεῖον).

Ἄν δὲ θέλῃς νὰ ἴδῃς σαματικούς ὀφθαλμούς, Θεὸν ὀρατόν, θὰ ὑπάγῃς ὀπισθεν τοῦ Οὐαῖ, τοῦ ἀπίστου, νὰ ἴδῃς χειρὸς - ψηλαφοῦντα Ἰησοῦν ἐκ νεκρῶν, καὶ βοῶντα ὁ Κύριός μου καὶ Θεός μου». Καὶ Φίλιππος, λέγων: «Δεῖξον ἡμῖν τὸν Πατέρα, λέγει ὁ Κύριος, τόσον καιρὸν Φίλιππε, καὶ δὲν κατάλαβες ὅτι ἐγὼ ἐν τῷ Πατρὶ καὶ ὁ Πατὴρ ἐν ἐμοί».

Καὶ ἄλλοτε, ἐρωτῶν τοὺς Μαθητάς: Τίνα μὲ λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἀποκρινόμενοι οἱ Μαθηταί, ἄλλος γὰρ Προφήτην ὡς ἐνα αὐτῶν, ὁ παινεμένος Πέτρος ὁμολόγησε αὐτὸν Χριστὸν Τὸν Θεοῦ Ζώντος. Καὶ ἐπιλείπει μου ὁ Χάρτης καὶ Μελάνη νὰ ἀναστενάξω τὸ ΑΘΕΟΝ, αὐτὸ ἱστορούμενον Λόγῳ, Θεὸς τρεῖς Ἀγγελοι. Βγάλε μου σὲ παρακαλῶ Κενολόγε Θεολόγε, Ποῖος τῶν τριῶν Ἀγγέλων, ὁ ὢν εὐλογητὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, Ποῖος ἐσαρκώθη - ἐσταυρώθη - Ἀνέστη - Ἀνελήφθη, Παιὸν θυσιάζομεν, καὶ Πίνομεν τὸ Αἷμα του, τοῦ Ἀγγέλου; ἔχει αἷμα ὁ Ἅγγελος; Δὲν ψάλλομεν εἰς τὴν λειτουργίαν ὅτι: ὁ Μονογενὴς Τὶς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, Ἀθάνατος μὲν ὑπάρχων, ἐσαρκώθη, ἐσταυρώθη.. Εἰς ὃν τῆς Ἀγίας Τριάδος κ.λ.π.

Εἰς τὴν Ἀνάστασιν πάλιν, δὲν ψάλλομεν Ἀνάστασιν Χριστοῦ Θεασάμενοι πρόσκυνήσαμεν Αὐτὸν ἀναστάντα.. καὶ ἐπάγομεν: Σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐκτός Σοῦ ἄλλον οὐκ οἶδαμεν κ.λ.π.

Τί εἶναι λοιπὸν αὐτὰ ποὺ μᾶς ξεφουρνίζουν σήμερα οἱ διεστραμμένοι; τάχα ἀρχαῖζοντες; Βύζαντες; Ταῦτα διὰ τὴν Μητροπόλιν τῆς Πεντηκοστῆς περὶ Ἀγίας Τριάδος. Δὲν ἔχει σάρκα ὁ Πατὴρ καὶ τὸ Πνεῦμα λέγει καὶ δὲν περιγράφεται.

Μά; Ἀκού φωνεῖ ὡς ἄνθρωπος καὶ τὸ Πνεῦμα ὁμοιοῦται μὲ περιστέρα; ὁ Νοῦς τοῦ ἀνθρώπου (κατ' εἰκόνα Θεοῦ πλασθεὶς) ὁ ὁποῖος γεννᾷ τὸν προφορικὸν Λόγον ζωγραφίζοντας.

Ἐρχόμεθα τώρα, στὴ σαλάτα τῆς ἄλλης Μητροπόλεως, ἐφορτῆς τῆς Ἀναστάσεως. Ζωγραφίζεται ἡ Ἀνάστασις, μὲ τὸν Χριστόν, καθοδὸς εἰς τὸν Ἄδην. Διὰ τὸ Μέγα Σάββατο, τὸ κάνουν Ἀνάστασιν αὐτοί. Σήμερον ὁ Ἄδης βοᾷ... ἐνῶ πατροπαράδοτον Λόγῳ εἶναι ὁ Νεκρὸς Ἰησοῦς, ἀνέστη ἐκ τοῦ τάφου καὶ γενικῶς ἱστορία τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι αὕτη, καὶ ἡ Παρακλητικὴ κάθε Κυριακῆς ἐξυμνεῖ τὸ γεγονός αὐτὸ ὅτι ὁ Χριστὸς διὰ μὲν τῆς ψυχῆς του ἐπάτησε Ἄδην (φυλακὴν πνευμάτων) διὰ δὲ τοῦ Σώματος, ἐπάτησε Θάνατον εἰς τὸν Τάφον. Καὶ οἱ ἱεροὶ ὑμνογράφοι, λέγουν

καὶ ἀφρονίζουν. «Ἐν Τάφῳ σωματικῶς, ἐν Ἄδῃ δὲ μετὰ ψυχῆς, ἐν Παραδείσῳ μετὰ Λητοῦ καὶ ἐν Θρόνῳ μετὰ Πατὸς πάντα πληρὸν ὁ ἀπερίγραπτος κλπ. Ὁ Παῦλος δέ: «Θεὸς ἐφανερώθη ἐν Σαρκὶ ἐσταυρώθη, ἐν Σαρκὶ ἀνελήφθη, ἐν Σαρκὶ κ.λ.π. Μὰ τί ἀνάποδα πράγματα;

Αὐτοὶ Ἀνάποδα κατὰ εἰσήγησιν βέβαια τοῦ Ἀνάποδου τοῦ καρδίνου τὴν καθόδον τὴν κάνουν Ἀνοδὸν Ἀνάστασιν, καὶ ποῦ εἶχε Σῶμα καὶ χέρια καὶ ὁ Νέος Ἀδάμ, καὶ ὁ Παλαιός, νὰ τὸν πιάσῃ ἀπὸ τὸ μπράτσο νὰ τὸν τραβά; Ἐκεῖ ποῦ δὲν εἶχε Σῶμα τὸν βάθουν ὀρθρεῖον ἄνδρα μὲ βραχιόνα ἰσχυρόν, ἐδῶ ποῦ ἔχει ζῶσαν ἐν νεκρῶν Σῶμα τὸν ἀφανίζουν, ἴσως νὰ δικαιοῦν ὁ Σιωνισμὸς ὅτι οἱ Μαθηταί ἐλθόντες νυκτός, ἔκλεψαν αὐτὸν καὶ δὲν εἶναι δόκιμος καὶ γι' αὐτὸ καὶ διὰ τὸν Σταυρόν, κατεβάζοντες καὶ λακτοῦντες αὐτόν, ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ ἔθνους, ἥτις ἐστὶ Ἑλληνικὴ Σημαία. Λόγῳ ὁ Σταυρὸς εἰς τὸν Ἄδην. Λόγῳ ὁ Σταυρὸς ἐναντίον τῶν βαρβάρων. Τώρα τὴν μολύβδα εἰς τὴν κορυφὴν τῆς Σημαίας μας. Ὁ ἀνάητοι Ἕλληνες, Πῶς κατήντησαν τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἐκκλησίαν σου, καὶ ἡμεῖς λυσσάξαμεν διὰ τὰ... Δεσποτικὴ καὶ τοιφιλία ἐπισκοπῶν, καὶ ὅς μὴ μᾶς γράφουν οἱ ἐπίσημοι στὰ χαρτιά των, τὰ Ληξιαρχεῖα, μᾶς γράφουν Νόθους Ἕλληνας.

Τί νὰ εἰπωμεν καὶ διὰ τὴν ἄλλην Μητροπόλιν, Σάρκωσιν Χριστουγεννίων. Ζωγραφίζει, ὁ Ὁρθόδοξος Τύπος, καὶ παρουσιάζει τὴν Γέννησιν, μὲ τὴν Παναγίαν Μαρίαν, ἀποσταμένην καὶ ἐξαντλημένην στὸ κρεβάτι, διότι τάχα κακογέννησε τὸ παιδίον, καὶ παρακάτω κοπέλλες ξεμανίκοτες τῆς (νῦν μόδας, καὶ λεκάνες πλύνοντες τὸ παιδίον, σὰν μιξιάρικο, ὅπως πλύνουν τὰ βρέφη τῶν κοινῶν ἀνθρώπων, καὶ αὐτοὶ λέγονται Ὁρθόδοξοι καθηγηταί, καὶ μάλιστα συντηρητικοί, καὶ ἀκόμη ἀντιαιρετικοί!!!

Ἐλάτε κύριοι, ἔτσι διηγείται ὁ Εὐαγγελιστής, Λουκᾶς, τὴν Γέννησιν; ὑπῆρχε τόπος τῷ καταλύματι ἐκεῖνο, κλίνη, χῆτρες, κοπέλλες ἢ φάτνη, δύο ζῶων, ἅτινα παραμέρισαν, καὶ ἀνέκλινεν ἡ Μαρία τὸ Παιδίον τῆς;

Ἄς υποθέσωμεν ὅτι θὰ γεννοῦσε τὸν Ἥλιον αὐτὸν ποῦ βλέπομεν, θὰ πλησίαζε κανεῖς, ἀπὸ τὴν θέρμην, καὶ λάμψιν νὰ τὸν πλύνῃ. Τώρα ὅπου γεννᾷ, ἀγνώστως καὶ ἀγγέλλας, τὸν Δημιουργὸν τοῦ Ἥλιου, ἤθελε πλύσιμο ΑΤΤΟΣ;

Ἀλλὰ - ἀλλὰ, νὰ πιστοποιήσουν ὅτι ἐγέννησε ἄνθρωπον Σοφόν, μόνον ἡ ὀνομαζομένη, κυρίως ΘΕΟΤΟΚΟΣ καὶ μὴ μάχες ἐγένοντο διὰ νὰ στηρίξῃ ὁ Κύριλλος τὸ ἐπώνυμον αὐτὸ τῆς Μαρίας, ἐναντὶ Νεστορίου.

Καὶ ἡ Ἐκκλησία ψάλλει: «Μορφὴν ἀναλλοιώτως, ἀνθρωπίνην προσέλαβες Θεὸς ὅμως κατ' οὐσίαν ὑπάρχων... Καὶ ἄλλοι: «Τὶς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε, ἡ τίς μὴ ἀνομνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον, ὃν ἀρχόντως ὑπάρχων Τὶς Θεοῦ Μονογενῆς, ὁ Αὐτὸς πάλιν ἐγένετο καὶ ἰδικὸς υἱὸς Μονογε-

ΑΜΕΡΟΛΗΠΤΟΝ ΣΧΟΛΙΟΝ

Ποῦ ὁδηγούμεδα;

Τελευταίως διαβάζουμε καθημερινῶς σὲ ὅλες σχεδὸν τὶς ἐφημερίδες, τὴν προσπάθειαν ποὺ καταβάλουν οἱ Κυβερνῶντες Ἐκκλησίας καὶ Λαοῦ, διὰ τὴν ἐγκατάστασιν Πρεσβείας τοῦ Βατικανοῦ στὴν Χώρα μας.

νῆς... Φύσει Θεοῦ Τίδς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς... Οὐκ εἰς δυνάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων Θεϊκῆς καὶ ἀνθρωπίνης γενόμενος», κ.λ.π. καὶ γνωρίζομενος.

Τώρα ἤλλαξαν τὰ πάντα. Κάτω Ἀγία Τριάς Πεντηκοστή, κάτω Θεοφάνεια, κάτω Χριστοῦγεννα, κάτω Ἀνάστασις, κάτω αἱ τέσσαρες γωνίαι τοῦ Χριστιανισμοῦ, Ἐκκλησία του, καὶ λοιπὸν τί ἀπέμεινε, ἐρείπια καπνίζοντα ἵνα σταθῇ τὸ βδέλυγμα ἐν τόπῳ ἁγίῳ, ὁ ἀναγνώσκων νοεῖται.

Αὐτοῦ μάχεσθε Μαρκουλάτε καὶ Σία μὲ τὴν Ρωμαφαίαν σας; καὶ ἀφήστε νὰ κάνετε, ἰδιαίτερο ἀκέφαλο κόμμα, σὰν νὰ μὴ μᾶς φθάνουν αὐτὰ ποὺ ἔγιναν.

Γράφετε τελευταία, στὸ φύλλον σας, ὅτι ὁ Ἀρχιερεὺς ἡ Ἱερεὺς, εἶναι Σύμβολο, κατὰ τὸν Μ. Βασίλειον, Ναὶ καὶ ὁ Χριστός, Ἀγαθὸς Σύμβολος, λέγεται, καὶ μάλιστα δοῦλος, νίπτων τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν, ἀλλὰ δὲν παύει νὰ εἶναι Θεός, καὶ νὰ ἀποδίδεται εὐσέβεια τελεία, καὶ νὰ λέγῃ: «Ὅστις χωρὶς ἐμοῦ, οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν, χωρὶς τὸν δοῖτον Ἥλιον, δὲν γίνεται οὐδέν, καὶ θὰ γίνῃ τίποτες τὸ ἡθικόν, τὸ ὕλικόν, τὸ Πνευματικόν χωρὶς ἐμοῦ τοῦ Ἥλιου Δικαιοσύνης»;

Ἔτσι, καὶ χωρὶς κεφαλὴ Ἀρχιερέως, νὰ χειροτονήσῃ ἱερέα, ὡς πηγὴ ἱερωσύνης, δὲν γίνεται, ἄνευ ἱερωσύνης οὐδέν, ἐν ἐκκλησίᾳ. Ποῦ καὶ ποῦ δὲν πήγαμεν, νὰ κάνομεν ἀρχιερέα, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Χρυσόστομου;

Δὲν εἶναι βουλευτὴς, ὁ ἀρχιερεὺς, νὰ μᾶς 5.000 ψήφους, ἀλλὰ ἀποστολική, διαδοχικὴ ἱερωσύνη. Συμφωνοῦμεν ἢ ὄχι. Ἐὰν δὲν συμφωνοῦμεν πιστεύετε ὅτι κακοὶ δαίμονες μᾶς πᾶν καὶ μᾶς φέρονται.

Μὲ πνεῦμα συνέσεως σύνετε καὶ ὑγιαίνετε **ΑΜΗΝ.**
+ **ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΙΕΡΟΜ.**

Σημ.: Μὴ μοῦ εἴπετε, ὅτι εἰκόνες δὲν παίζουν ρόλον εἰς τὴν Πίστιν. Ὅτι εἶναι ἡ Ἀγ. Γραφή, διὰ τοὺς Γραμματεῖς, εἶναι αἱ εἰκόνες διὰ τὸν ἄπλὸν λαόν. Καὶ ὅπως ἡ παρεξήγησις τῆς Γραφῆς φέρει αἵρεσιν, οὕτω καὶ ἡ παραχάραξις τὸ ἴδιον σὲ περὶ εἰς κακοδοξίαν. Διὰ τοῦτο ἔγινε καὶ ἡ εἰκονομαχία, καὶ γιὰ τὴν ὁ Ναβογδουσσάρ ἐρριξε στὴν κάμινον τοὺς τρεῖς παῖδας ὡς μὴ προσκυνούντας τὴν χρυσοῦν εἰκόνα του;

Δηλ. ἡ Ἀγία Γραφή Γεωγραφία καὶ αἱ εἰκόνες ἔγχρωμες χάρτης εἰς τὸν τοῖχον.

Βεβαίως ἐξηπακούεται ὅτι ἡ συνέχεια εἶναι ἡ συνένωσις τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἀλήθεια, αὐτοὶ ποὺ τὸ ἐπιδιώκουν, δὲν ἔχουν γνώσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος; Εἰς τὸ ὁποῖον τὸ ἄρθρον 3 ὁρίζει ὅτι: «**ΕΠΙΚΡΑΤΟΥΣΑ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΕΙΝΑΙ Η ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.**»

Ἡ διάταξις αὐτὴ κατὰ παγίαν ἐπανάληψιν τῆς εἰς ὅλα τὰ Συντάγματα τῆς Νεωτέρας Ἑλλάδος, σημαίνει ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος, ὀφείλει νὰ Προστατεῖ εἰδικὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, διὰ νὰ συντηρεῖ δρόμον τῆς «**ΕΠΙΚΡΑΤΟΥΣΗΣ**». Ἐὰν ἐκλείψῃ αὐτὸς ὁ δρόμος σημαίνει ὅτι γίνεται παραβίασις τοῦ Συντάγματος, εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Τοῦτο δεδομένον καὶ τηρηθέντος μέχρι τοῦδε, δικαίως ἀνησυχοῦν οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ κύκλοι, καὶ πολλοὶ ἐπιστήμονες - Θεολόγοι, ὅτι μὲ τὴν σχεδιαζομένην ἀναγνώρισιν ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως τοῦ Κράτους τοῦ Βατικανοῦ καὶ τῆς συνάψεως μετ' αὐτοῦ, διπλωματικῶν σχέσεων, θὰ ὑποβαθμισθῇ ἡ προστασία τοῦ Κράτους πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ ἡ θέσις αὐτῆς, θὰ δυσχερανθῇ, διότι μιὰ ἄλλη Χριστιανικὴ Ἐκκλησία θὰ ἔχει μεγαλύτερον κύρος καὶ Κρατικὴν προστασίαν καὶ θὰ ἡμπορεῖ διὰ τῆς διπλωματικῆς δδου του νὰ ἐπιβάλλεται πρὸς ζημίαν τῆς «**ΕΠΙΚΡΑΤΟΥΣΗΣ**» Ἐκκλησίας.

Σὲ κανένα Χριστιανικὸ Κράτος, ἡ Ἐκκλησία δὲν συντηρήθην τόσο στενὰ μὲ τὴν Ἱστορίαν καὶ τοὺς ἀγῶνες του, ὅσον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἡ Ὁρθοδοξία διὰ μέσου τῶν αἰώνων διεδραμάτισε μεγάλον καὶ πρωτεύοντα ρόλον. **ΚΡΑΤΟΣ - ΕΘΝΟΣ - ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ.** Ὑπῆρξαν ἐπὶ αἰῶνας συναφασμένα καὶ συνεδέθησαν διὰ κοινῶν ἀγώνων. Τώρα κινδυνεύει νὰ διασπασθῇ αὐτὸς ὁ δεσμός, ὁπότε τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος διασπᾶται (**ΑΠΟΧΩΡΕΙ**) ἀπὸ τὴν **ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ** καὶ ὁ **ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΛΑΟΣ** ἀποπροσανατολίζεται γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ ἀπὸ καθιερωμένες ἀρχές, μὲ τίς ὁποῖες ἐγαλουχήθη ἐπὶ αἰῶνας.

Σὰν Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ προειδοποιούμεν: Μὴ διάζεται λοιπὸν ἡ Κυβέρνησις νὰ ἐπιδείξῃ καὶ στὸ θέμα τῆς **ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ ΜΑΣ** αὐτὸν τὸν μοντερνισμόν της. Ἄς παραμείνῃ εἰς τὰ Πάτρια καὶ ἄς συνεχισθῇ νὰ γαλουχέται ὁ Λαὸς μὲ τὰ παραδεδομένα καὶ ἄς μὴ περάσῃ κ' ἄλλη δοκιμασία, φτάνει ἡ **ΜΙΑ, ὁ ΕΝΑΣ ΧΩΡΙΣΜΟΣ** τοῦ 1924, **ΟΧΙ ἈΛΛΟΝ.**

Ο ΘΕΟΣ ΜΑΖΙ ΜΑΣ (ΣΑΣ).
ΑΝΤΩΝΗΣ ΛΙΩΤΣΗΣ

Νέα τῶν Προσκειμένων ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ:

Μετά πάσης λαμπρότητος καὶ εὐπρεπείας ἐτελέσθη τὴν 3ην Ἰουλίου ἔ.ξ. (Π.Η.) ἡ ἱερὰ πανήγυρις τῆς ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΓΑΛΑΚΤΟΤΡΟΦΟΥΣΗΣ εἰς τὴν περιοχὴν Ἀναγέννησις Αἰγιάλεω.

Τῆς Ἀρχιερατικῆς Θείας Λειτουργίας, παρέστη ὁ Γεραρδὸς Προκαθήμενος καὶ Ποιμέναρχης ἡμῶν Ἀρχ)πος κ.κ. Αὐξέντιος, πλαισιούμενος ὑπὸ τοῦ κτήτορος τοῦ Ναοῦ Ἱερομονάχου Γοργονίου Ριζάκη, τοῦ Ἀρχ)του Νικολάου Διαπλίδη, τοῦ Πρωθιερέως Παναγιώτου Παναγιωτόπουλου, ὡς καὶ πλήθος πιστῶν ἐνοριτῶν καὶ καλλικρῶν ἱεροφαιτῶν.

Τὴν δὲ λιτάνευσιν τῆς Ἱερᾶς καὶ θαυματουργοῦ εἰκόνης, μετὰ δακρύων καὶ συγκινήσεως παρηκολούθησαν οἱ πλείστοι τῶν κατοίκων καὶ οἱ ξένοι πρὸς ἡμᾶς, συγχαίροντες ἐν τῷ ᾄμα τὸν τε Μακαριώτατον μετὰ τῶν κληρικῶν τοῦ διὰ τὴν Κατανυκτικὴν Λειτουργίαν, ὡς καὶ τὸν ἐξαίρετον τοῦ Ναοῦ Ἐφημέριον Πατέρα Γοργόνιον.

Δραττόμεθα καὶ ἡμεῖς τῆς εὐκαιρίας ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης νὰ ἐκφράσωμεν τὰς ἐκ μέσης καρδίας εὐχαριστίας μας πρὸς τὸν ἐκλεκτὸν τοῦ Κυρίου λαόν, πρὸς δὲ τὸν ἀκούραστον Πνευματικὸν Πατέρα, ἀδελφὸν καὶ συλλειτουργὸν Γοργόνιον τὰ θερμὰ μας συγχαρητήρια διὰ τὸ θεῖον ἔργον ποῦ ἐπιτελεῖ πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ ἐπ' ἀγαθῇ τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας.

Πρωθιερεὺς
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Νέα ἀπὸ τὴν Βόρειο Ἑλλάδα

ΔΡΑΜΑ, Αὐγούστος 1979.

Τὴν Κυριακὴν τῆς Θείας Μεταμορφώσεως τὸ ἀπόγευμα καὶ ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν καὶ ἐν μέσῳ πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος, συγγενῶν καὶ προσκεκλημένων ἀνεδέξατο ἐκ τῆς Ἱερᾶς Κολυμβήθρας ὁ μαθητὴς Γεώργιος Κετσετζίδης, τὸ Θῆλυ βρέφος τοῦ πολυτέκνου ἐνορίτου μας Πολυκάστου Γ. Γεωργιάδου ὀνομάσας αὐτὸ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΝ.

Τὸ ἅγιον Μυστήριον ἐτέλεσε πρὸς τοῦτο προσκληθεὶς ὁ Θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Σταυροπόλεως κ.κ. Εὐθύμιος βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἐφημερίου καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου Ἀμβροσίου. Εἰς τὸ τέλος καὶ δεδομένου ὅτι ἡ οἰκία τῶν γονέων τῆς νεοβαπτισθείσης εἶναι πλησίον ἐγένετο Ἱερὰ πομπή καὶ μετὰ ψαλμοδίας ὁ ἀνάδοχος παρέδωσε εἰς τὴν εὐτυχὴ μητέρα τῆς τὴν βαπτισθεῖσαν μετὰ τὰς θερμὰς εὐχὰς τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου κ.κ. Εὐθυμίου τοῦ Ἱερατείου καὶ τῶν συγγενῶν καὶ πολιτηθῶν προσκεκλημένων. Εὐχόμεθα εἰς τοὺς εὐτυχεῖς γονεῖς νὰ τοὺς ζήσῃ καὶ νὰ γίνῃ μία ἐνάρετη εὐλαβὴς κόρη.

+ Πρωθιερεὺς ΜΙΧΑΗΛ ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώουν εἰς περιπτώσιν ἀλλαγῆς κατοικίας αὐτῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ

B'.

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ,
ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Διά τούτο «προσκαλεσόμενοι οἱ δώδεκα τὸ πλῆθος τῶν μαθητῶν» προέτειναν νὰ ἐκλεγῶν ὑπ' αὐτῶν ἑπτὰ ἄνδρες «πλήρεις Πνεύματος Ἁγίου καὶ σοφίας», οἱ ὅποιοι νὰ ἀναλάβουν τὴν εὐθύνην καὶ τὸ βάρος «τῆς ἡρέας ταύτης».

Ἀποδεχθέντες δὲ πάντες τὴν πρότασιν τῶν Ἀποστόλων ἐξέλεξαν τοὺς ἑπτὰ Διακόνους, τοὺς ὁποίους μετὰ ταῦτα εὐλόγησαν καὶ ἐχειροτόνησαν οἱ Ἀπόστολοι, οἵτινες εἰς τὸ ἐξῆς «τῇ προσευχῇ καὶ τῇ διακονίᾳ τοῦ λόγου προσεκαρτέρουν» (Πράξ. ΣΤ' 2—6). Τὸ σύστημα τοῦτο, τῆς διὰ τῶν διακόνων ἐξυπηρέτησεως τῶν πτωχῶν Χριστιανῶν, ἐπεκράτησε καὶ εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα πρώτους αἰῶνας προσεθεσίων σ' αὐτοὺς, τοὺς διακόνους, καὶ τῶν «χρηρῶν» ἢ διακονισσῶν (Α' Τιμοθ. Ε' 3—10), τὸ τάγμα τῶν ὁποίων ἐβοήθη τοὺς ἐπισκόπους, τοὺς κήρυκας τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ τοὺς διακόνους εἰς ποικίλας ὑπηρεσίας, πρὸ παντὸς δὲ ἐκεῖ ἐνθα δὲν ἦτο δυνατὴ ἡ εἰσόδος ἀνδρός. Διαδοθέντος τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς ὅλον σχεδὸν τὸν τότε γνωστὸν κόσμον ἐκτίζοντο Ἱεροὶ Ναοὶ καὶ ἄλλα ἀναγκαῖα διὰ τὸ ἔργον τῆς ἐκκλησίας κτίρια καὶ οὕτως ἐδημιουργήθη καὶ ἡ ἀκίνητος αὐτῆς περιουσία.

Προϊόντος τοῦ χρόνου ὠργανοῦντο καὶ αἱ ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίαι, ἐχειροτονοῦντο ὑπὸ τῶν οἰκείων Ἐπισκόπων οἱ Πρεσβύτεροι (ἱερεῖς) καὶ οἱ Διάκονοι, κατεβάλλετο δὲ φροντίς διὰ τὴν ἐμπέδωσιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐνταξίας διὰ τῆς ρυθμίσεως τῶν τῆς Πίστews θεμάτων, ἀλλὰ καὶ τῶν οἰκονομικῶν τοιούτων, πρὸς διατήρησιν τῆς μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας εἰρήνης καὶ ἀγάπης.

ΤΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Ἡ ἐκκλησία νοεῖται κατὰ τρόπον διττόν, ὡς ὁρατὴ καὶ ἀόρατος, περιλαμβάνουσα στοιχεῖα τόσον ὁρατά (τὰ μέλη αὐτῆς, ἡ ἐξωτερικὴ ὀργάνωσις κτλ.) ὥσον καὶ ἀόρατα (ἡ θεία χάρις, ἡ Πίστις κτλ.), οὕτω καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἐκκλησίας ἐπίσης παρίσταται διττῶς, ὑπὸ ὁψιν ἐσωτερικὴν — πνευματικὴν καὶ ὑπὸ ὁψιν ἐξωτερικὴν, βάσει τῶν Ι. κανόνων καὶ τῆς ἰσχυροῦς νομοθεσίας. Καθ' ὅτι ἀφορᾷ τὴν ἐξωτερικὴν ὁψιν ἡ ἐκκλησία πρὸς διατήρησιν τῆς ὡς ὀργανισμοῦ καὶ πρὸς ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν τῆς ἔχει ἀνάγκην ὑλικῶν ἀντικειμένων, ἴσως ἰδίως περιουσίας, ἣν ἀποτελοῦν τὰ ἐκκλησιαστικά πράγματα, τὰ ὁποῖα διαιροῦνται εἰς α) τὰ ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν λατρείαν τεταγμένα, τὰ ἱερὰ πράγματα (RES SACRAE).

Τὰ ἱερὰ πράγματα διακρίνονται εἰς τὰ καθιερωμένα, καθιερούμενα διὰ τοῦ μύρου, καὶ εἰς ἡγιασμένα,

καθιστάμενα τοιαῦτα εἴτε διὰ τῆς τοποθετήσεως τῶν ἐν τῷ Ναῷ, εἴτε δι' ἀπλῆς ἱερατικῆς εὐλογίας. Τὰ ἱερὰ πράγματα ἦσαν RES DIVINI JURIS. Νῦν κατὰ τὸ ἄρθρον 966 Α.Κ. εἶναι ἐκτὸς συναλλαγῆς καὶ τὰ προωρισμένα εἰς ἐξυπηρέτησιν δημοσιολογικῶν σκοπῶν, δηλ. σκοπῶν καὶ θερησκευτικῶν (Γ. Μπαλῆς, Γεν. Ἀρχαί, παράγρ. 202 καὶ 210), καὶ β) τὰ προωρισμένα πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ποικίλων σκοπῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν ἐχόντων σχέσιν μὲ τὴν συντήρησιν τοῦ Κλήρου, τὴν πληρώσιν τῶν δαπανῶν τῆς λατρείας καὶ τῶν λοιπῶν συναφῶν ἐκκλησιαστικῶν σκοπῶν, ὡς ἡ ἴδρυσις καὶ συντήρησις φιλανθρωπικῶν καταστημάτων, δηλαδὴ τὰ Ἅγια πράγματα, τὰ καθιστάμενα τοιαῦτα διὰ τῆς ἀφιερώσεως.

Τὸ δικαίωμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ κατέχειν ἰδίαν περιουσίαν στηρίζεται καὶ νῦν ὄχι μόνον ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ καὶ θεῖου δικαίου, ὡς κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς συστάσεώς της, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ πολιτικοῦ δικαίου, τὸ ὁποῖον διὰ τῶν συναφῶν Νόμων ἀναγνωρίζει τὴν ὑπαρξίν τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, ἣν ἀντιμετωπίζει κατὰ τρόπον ἐν πολλοῖς εἰρηοκόν.

B'.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΠΡΩΤΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΙ ΑΙΩΝΕΣ

Κατὰ τὰ ἀναφερόμενα ἡ περιουσία τῆς Ἐκκλησίας, κατ' ἀρχὴν, ἠϋξανε διὰ τῶν συνεχῶν ἐκουσίων εἰσφορῶν τῶν πιστῶν Χριστιανῶν, αἵτινες συνίσταντο ἐκ χρηματικῶν ἢ εἰς εἶδος παροχῶν κατὰ τὸ ἐβραϊκὸν σύστημα τῶν ἀπαρχῶν.

Ἐν γένει αἱ ὑπὸ τῶν πιστῶν εἰσφοραὶ πρὸς κάλυψιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀναγκῶν ἐπιτελοῦντο διὰ τῶν ΑΠΑΡΧΩΝ τῶν ΑΓΑΠΩΝ, τῶν ΛΟΓΙΩΝ καὶ τῶν ΔΕΚΑΤΩΝ. Αἱ ἀπαρχαὶ προσήλθοντο κυρίως διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ Κλήρου, καίτοι κατὰ τοὺς πρώτους χριστιανικοὺς χρόνους δι' αὐτῶν ὠφελοῦντο ἔτι, κατὰ τὰς Ἀποστολικὰς διατάξεις, αἱ χήραι καὶ τὰ ὀρφανὰ. Αἱ ἀγάπαι, μία τῶν πλέον χαρακτηριστικῶν ἐκδηλώσεων τῆς πρωτοχριστιανικῆς κοινωνίας, παρείχοντο παρὰ τῶν πλουσίων χριστιανῶν, ἐν οἴκοις ἰδιωτικοῖς καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, μὲ κύριον σκοπὸν τὴν διατροφὴν τῶν πενήτων, ἡ συνήθεια αὕτη τῶν ἀγαπῶν συνεχίσθη μέχρι τοῦ τέλους τῆς πατερικῆς ἐποχῆς. Αἱ λογίαι, σκοπὸν ἔχουσαι τὴν ἐνίσχυσιν τῶν πενεστέρων χριστιανικῶν κοσμημάτων. Αἱ δεκάται οὖσαι εἰσφοραὶ ὡσαύτως προαιρετικαὶ καὶ προσοριζόμεναι κυρίως διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸν Κλῆρον (Μήλας), ἀλλὰ καὶ δευτερευόντως διατιθέμεναι πρὸς ἀρωγὴν τῶν πτωχῶν, χηρῶν καὶ ὀρφανῶν (Κρόντς), ἔχουν ὡς αἱ ἀπαρχαί, ἐβραϊκὴν τὴν καταγωγὴν. Ὡς ἤδη ἀναφέρθη, ἀπὸ τῆς συστάσεώς της ἡ ἐκκλησία εἶχε ταμεῖον, εἰς δ συνεισέφερον οἱ ἐπιθυμοῦντες πρὸς διατροφὴν τῶν πενήτων. Ἡ ὑπαρξίς ἐκκλησιαστικοῦ ταμεῖου ἐκρίθη ἀπα-

ραϊτῆτος πρὸς πλήρωσιν καὶ τῶν λοιπῶν σκοπῶν τῆς ἐκκλησίας καὶ κατὰ τοὺς ἐπακολουθήσαντας χρόνους ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἡ ἀρχή, καθ' ἣν «πάντες οἱ πιστοὶ εἶχον ἅπαντα κοινὰ» (Πράξ. Β' 44) ἐπαυσεν ἀργότερον ὑφισταμένη. Αἱ ὑπὸ τῶν πιστῶν δωρεαὶ καὶ ἀκινήτων, εἶχον ὡς ἀποτέλεσμα τὴν δημιουργίαν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀκινήτου περιουσίας, ἥτις διαρκῶς ἠῤῥωσεν εἰς μέγεθος, συναγωνιζομένη εἰς σπουδαιότητα, κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους, τὴν κρατικὴν τοιαύτην.

Οἱ πιστοὶ ἔχοντες ἀπεριόριστον πρὸς τοὺς Ἱεράρχας ἐμπιστοσύνην, οἵτινες εἶχον τὴν φροντίδα «πάντων τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, ὡς τοῦ Θεοῦ ἐφορῶντος» (Κανὼν ΛΗ' τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων — σελ) πρὸς 42) «μμούμενοι τὰ τῶν Ἱεραρχῶν παραδείγματα» πολλὰκις προσέφερον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὁλόκληρον τὴν περιουσίαν των. Διοικηταὶ καὶ διαχειρισταὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας ἦσαν ἀρχικῶς οἱ Ἀπόστολοι (ὡς ἤδη ἐλέχθη) καὶ οἱ ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθέντες Διάκονοι εἰτα δὲ «Ἀποστολικὴ διαδοχὴ», οἱ ἐπίσκοποι τῶν κατὰ τόπους ἐκκλησιῶν. Ὁ Ἐπίσκοπος, πρὶν δημιουργηθῆναι αἱ κατὰ τόπους ἐκκλησίαι, ἀπετέλει τὸ κύριον ὄργανον τῆς ἐν γένει διοικήσεως τῶν χριστιανικῶν κοινοτήτων, διατηρήσας καὶ κατὰ τοὺς ἐπακολουθήσαντας χρόνους τὴν δεσπόζουσαν αὐτὴν θέσιν του. Ἡ διαχείρισις τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας δὲν ἀπετέλει τὴν κυρίαν ἀποστολὴν τῶν ἐπισκόπων, οἵτινες ὀφείλουσαν νὰ φροντίζουσιν κυρίως διὰ τὴν διάδοσιν τῆς Εὐαγγελικῆς διδασκαλίας. Διὸ ἐπικουρῶντο ὑπὸ τῶν Διακόνων. Οἱ Διάκονοι ὄντες ὄργανα ἐκτελεστικὰ τῶν ἐπισκόπων, ἐνήργουν ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τούτων. Οἱ πρεσβύτεροι ἀντιθέτως δὲν εἶχον οὐσιαστικὴν διαχειριστικὴν ἐξουσίαν, ὄντες κατὰ τὸ μᾶλλον ὄργανα συμβουλευτικὰ τοῦ Ἐπισκόπου. Οἱ πρεσβύτεροι ὁμοῦ ἐκάστης ἐκκλησίας ἀπετέλουν τὸ

πρεσβύτεριον, σῶμα συμβουλευτικὸν ὡς πρὸς τὴν διαχείρισιν. Λέγει συναφῶς ὁ ΜΑ' Κανὼν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων «προστάσομεν τὸν Ἐπίσκοπον ἐξουσίαν ἔχειν τῶν τῆς Ἐκκλησίας πραγμάτων... ὥστε κατὰ τὴν αὐτοῦ ἐξουσίαν πάντα διοικεῖσθαι καὶ τοῖς δεομένοις διὰ τῶν Πρεσβυτέρων καὶ τῶν Διακόνων ἐπιχορηγεῖσθαι, μετὰ φόβου Θεοῦ καὶ πάσης εὐλαβείας...».

(Συνεχίζεται)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
(ΚΑΝΙΓΤΟΣ 32)

Ἀθῆναι τῇ 3)16 Αἰγίουστου 1979

Παντὶ τῷ Εὐαγεῖ Ἱερῷ Κλήρῳ
καὶ τοῖς εὐλαβεστάτοις Ἐκκλησιαστικαῖς
Ἐπιτροπαῖς τῶν Ἱερῶν ἐνοριακῶν
καὶ μοναστηριακῶν Ναῶν.

Φέρεται εἰς γνώσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Κλήρου καὶ τῶν εὐσεβῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἐπιτροπῶν τῶν καθ' ἡμᾶς Ἱερῶν ἐνοριακῶν καὶ μοναστηριακῶν Ναῶν, ὅτι, Συνδικτικὴ ἀποφάσει, ἤρθησαν ἅπασαι αἱ δοθεῖσαι ἄδειαι Θείου Κληρύματος ἐν τοῖς ὡς ἄνω Ἱεροῖς Ναοῖς.

Διὸ τοῦ λοιποῦ οἱ ἐπιθυμοῦντες κηρύττειν ἐπ' Ἐκκλησίας, Θεολόγοι, Θεολογούντες, ἐφιέμενοι εἰς τὸ κηρύττειν, ὅπως προμηθευθῶσιν νεωτέρας ἀδείας καὶ «εὐλογίας» πρὸς τοῦτο, παρὰ τῶν κατὰ τόπους οἰκείων Σεβασμιωτάτων Ἱεραρχῶν, ἐνθα ἐπιθυμοῦν ὁμιλεῖν. Ἄλλως, οἱ αἰδεσθ. Ἐφημέριοι ὡς ὑπεύθυνοι τοῦ Ἱ. Ναοῦ θὰ καλύουν πάντα μὴ ἔχοντα τὴν πρὸς τοῦτο νεωτέραν ἄδειαν φέρουσα ἡμερομηνίαν Ἰουλίου ἐ.ξ. καὶ ἐντεῦθεν.

Ἐπίσης ἀπαγορεύεται ἀπολύτως ὑπὸ τὴν εὐθύνην τῶν τε αἰδεσμιωτάτων Πρεσβυτέρων καὶ τῶν κ.κ. Ἐκκλησιαστικῶν Ἐπιτροπῶν ἡ διάθεσις, εἴτε ἐντὸς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, εἴτε ἐντὸς τοῦ προαυλίου τῶν Ἱερῶν Ναῶν, ἡ διάθεσις διαφόρων θρησκευτικῶν φυλλαδίων ποικίλης προελεύσεως καὶ ἀμφιβόλου πολλὰκις ψυχικῆς οἰκοδομῆς, ἐκτὸς τοῦ ἐπισήμου ὁργάνου τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, «ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ», ὡς καὶ ἡ πώλησις διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν εἰδῶν καὶ ἀντικειμένων.

Ἐδελπιστοῦντες ὅτι θέλει τηρηθῇ ἀπαρεγκλίτως ἡ ἀνωτέρω ἐντολὴ ἡμῶν πρὸς διατήρησιν τοῦ γοήτρου τῆς Ἐκκλησίας διατελοῦμεν.

ΔΙΑΠΤΡΟΣ ΠΡΟΣ ΚΥΡΙΟΝ ΕΥΧΕΤΗΣ ΤΜΩΝ

Διὰ τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Σύνοδον
Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
Ο ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΥΤΕΝΤΙΟΣ

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΤ ΦΙΛΟΠΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΑΝΙΓΤΟΣ 32—ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛΕΦ.: 3628.280

Διευθυντής Συντάξεως
Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως Θεόφιλος
Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι

Προϊστάμενος Τυπογραφείου
ΝΙΚ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ
ΜΑΓΕΡ 3 — ΑΘΗΝΑΙ

ΣΤΥΛΟΡΟΜΑΙ

Ἑσωτερικοῦ: Ἑξάμηνος δραχμᾶς	60
» Ἑτησίᾳ »	100
Ἑξωτερικοῦ: Ἑξάμηνος δολλάρια	6
» Ἑτησίᾳ »	10
Τιμὴ φύλλου δραχ.	5

Η ΜΗΝΥΣΙΣ

Τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου κατὰ τοῦ μοναχοῦ Ἀντωνίου Θανάση, ἐπὶ ἐξυθρίσει καὶ συκοφαντικῇ δυσφημίσει. Διεξάγονται ἀνακρίσεις.

Ὁ μοναχὸς Ἀντώνιος Θανάσης δι' ἀνοικτῆς ἐντύπου μακρᾶς ἐπιστολῆς του, κυκλοφορησάσης δημοσίᾳ ἐξύθρισε καὶ ἐδηγορήμισε συκοφαντικῶς τὸν Μακαρ. Προκαθήμενον τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν κ.κ. Αὐξέντιον.

Ὁ μακαριώτατος, ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ του ν' ἀποκρίγῃ τὴν μήνυσιν κατ' αὐτοῦ, ὡς σεβόμενος τοὺς Ἱεροὺς καὶ Θείους Κανόνας, οἱ ὁποῖοι ἀπαγορεύουν τὴν προσφυγὴν τῶν κληρικῶν εἰς τὰ κοσμικὰ δικαστήρια καὶ τὴν ὁρκοδοσίαν, ἀπηρτίθνε πρωτίστως πρὸς τὸν κατήγορόν του ἐμπεριστατωμένην ἀπάντησιν ἐπιδοθεῖσαν αὐτῷ διὰ δικαστικοῦ ἐπιμελητοῦ, ὑπὸ τὸν τίτλον: «ΕΞΟΔΙΚΟΣ ΔΙΑΦΕΤΣΙΣ, ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ».

Εἰς ταύτην ἀφοῦ τὸν ἀντικρούει σαφῶς ἐπὶ τῇ θάσει στοιχείων, εἰς τὰς περιεχομένας ἐν τῇ ἐπιστολῇ του ἀναληθείας, τὸν διαφεύδει καὶ διαμαρτύρεται διὰ τὰς διατυπωθείσας κατ' αὐτοῦ ὕβρεις καὶ συκοφαντίας, τὸν προσκαλεῖ ὅπως ἀνακαλέσῃ ταύτας διὰ νεωτέρας ἀνοικτῆς ἐπιστολῆς του, ἐντὸς προθεσμίας 10 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεώς της, ἐφιστῶν τὴν προσοχὴν αὐτοῦ, ὅτι, παρερχομένης ἀπράκτου τῆς προθεσμίας, θὰ καταθέσῃ μὴνυσιν κατ' αὐτοῦ, πρὸς προστασίαν τῆς ἀδίκως κατασπιλουμένης τιμῆς καὶ ὑπολήψεώς του.

Εἶναι γνωστὴ ἡ πραότης, ἡ ὑπομονή, ἡ συγχωρητικότης καὶ ἡ προσήλωσις τοῦ Μακαριώτατου εἰς τοὺς Κανόνας τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ἡ θρασύτης τῶν ὕβριστῶν καὶ κατηγόρων του, οἱ ὁποῖοι προφανῶς ἐξέλαβον ὡς ἀδυναμίαν τὴν ὅλην ψύχραιμον μέχρι τοῦδε, διὰ τῆς ἀγνοήσεως ἢ καὶ περιφρονήσεως, ἀντιμετώπισιν αὐτῶν καὶ ἀπεθρασύνθησαν.

Ἐξαντλῶν καὶ τὸ ἔσχατον ὄριον τῆς συγχωρητικότητός του καὶ ὑπομονῆς του ὁ Μακαριώτατος, Χριστιανικῶς φερόμενος, παρέσχεν εἰς τὸν κατήγορόν του τὴν εὐκαιρίαν πρὸς μετάνοιαν, εὐελπιστῶν ὅτι καὶ οὗτος Χριστιανικῶς φερόμενος καὶ συναισθανόμενος τὴν τεραστίαν εὐθύνην τοῦ ἐναντι τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων, θ' ἀνεκάλει τὰς ὕβρεις καὶ τὰς συκοφαντίας καὶ θὰ ἐξήτει συγγνώμην. Διότι τὸν ἠδίκησε καταφῶρος! Ἀλλὰ ὁ ἐγωισμὸς, δυστυχῶς τὸν ἠμπόδισε καὶ δὲν ἀνεκάλεσε ταύτας καὶ δὲν ἐξήτησε συγγνώμην.

Κατόπιν τούτου ὁ Μακαριώτατος κατέθεσε μὴνυσιν κατ' αὐτοῦ, ὡς τὸν εἶχε προειδοποιήσῃ μὴ ἔχων ἄλλο νόμιμον μέσον προστασίας τῆς τιμῆς καὶ ὑπολήψεώς του. Τοῦτο τῷ ἐπέβαλε νὰ πράξῃ ἢ ἰδιαίονσα θέσις του ὡς Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡγέτου. Ἦλθεν ἡ ὥρα

ἐπὶ τέλους, νὰ δοθῇ ἐν διδακτήριον μάθημα εἰς τοὺς ὕβριστὰς καὶ συκοφάντας του, πρὸς χαλιναγώγησιν τῆς γλώσσης των.

Ἦδη διεξάγονται ἀνακρίσεις, ἐξετασθέντων μέχρις ὥρας ὡς μαρτύρων κατηγορίας τῶν σεβασμ. ἐπισκόπων Μαραθῶνος κ. Ἰουστίνου, Γαρθικίου κ. Παῖσιου καὶ τοῦ Ἀριστ. Καλογεροπούλου.

Θὰ παραθέσωμεν τὴν ἀπάντησιν τοῦ Μακαριώτατου εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ

ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ ΔΡΑΜΑΣ

Πρὸς τὸν ἐξοχώτατον Ὑπουργὸν Δημοσίων Ἔργων
Κύριον Ν. Ζαργινίδην

Αἰ θ ἡ ν α ς

Παλαιοημερολογῆται Ἀκριτικῆς πόλεως Δράμας
ιστάμενοι ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων Ὁρθοδοξίας καὶ Αἰωνίας
Ἑλλάδος:

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΟΝΤΑΙ ΕΝΤΟΝΩΣ

ἐπὶ τῷ ἀκούσματι ὅτι Πολεοδομικὸν Γραφεῖον Λεβαδείας — Βοιωτίας ἔλαβε ἀντιχριστιανικὴν ἀπόφασιν κατεδάφισεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Γυναικῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἀγίας Τριάδος πόλεως Λεβαδείας, λειτουργούντος ἐπὶ 55 ἔτη Μόνον βαρβαρικῇ καταστάσει καὶ εἰς τρίτος ΑΤΤΙΛΑΣ δύναται νὰ καταστρέψῃ Ἱερὰ εἰς τὰ ὁποῖα ἐκτελοῦν τὰ Θεοσκευτικά των καθήκοντα Ἕλληνες φορολογούμενοι καὶ στρατευόμενοι. Ἀκόμη ἐπὶ ἡμερῶν ἀρχαίων προγόνων μας, κακοῦργοι καταφεύγοντες εἰς Ἱερὰ ἐσώζοντο Καὶ εἰς Κομμουνιστικὰς χώρας σκέπτονται πολὺ νὰ κρημνίσουν Ἱεροὺς Ναοὺς καὶ ἐφαρμόζουν ἐμμέσους τρόπους διαγωγῆς. Ἐπειδὴ ἡ κατεδάφισις ἐνὸς Ἱεροῦ Ναοῦ εἶναι αὐτόχροημα ἀνίερως καὶ ἀντισυνταγματικῇ, διότι ἐκκλησιάζονται ἐν αὐτῷ Ἕλληνες πολῖται, παρακαλοῦμεν διατάξῃτε ἀνάκλησιν παρατόλμου διαταγῆς.

Πρωθιερεὺς Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν
Γ.Ο.Χ. Δράμας, 7.8.79

ΜΙΧΑΗΛ ΝΙΚ. ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ
Ἱεροδιάκον Ἀμβρόσιος Ἀγ. Νικηφορίδης

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

**Ἀπὸ τὸν μεγαλοπρεπῆ
ἐορτασμὸν εἰς Μνήμην Ὁσίας
Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου
εἰς Θεσσαλονίκην**

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. κ. Αὐξέντιος μετὰ τῶν Πανιερωτάτων Μητροπολιτῶν καὶ Σεβασμιωτάτων Ἐπισκόπων, παρόντος τοῦ τελετάρχου καὶ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου ἀναπέμπουν δέησιν ἔξωθεν τοῦ Ἱεροῦ Ἰδρύματος.

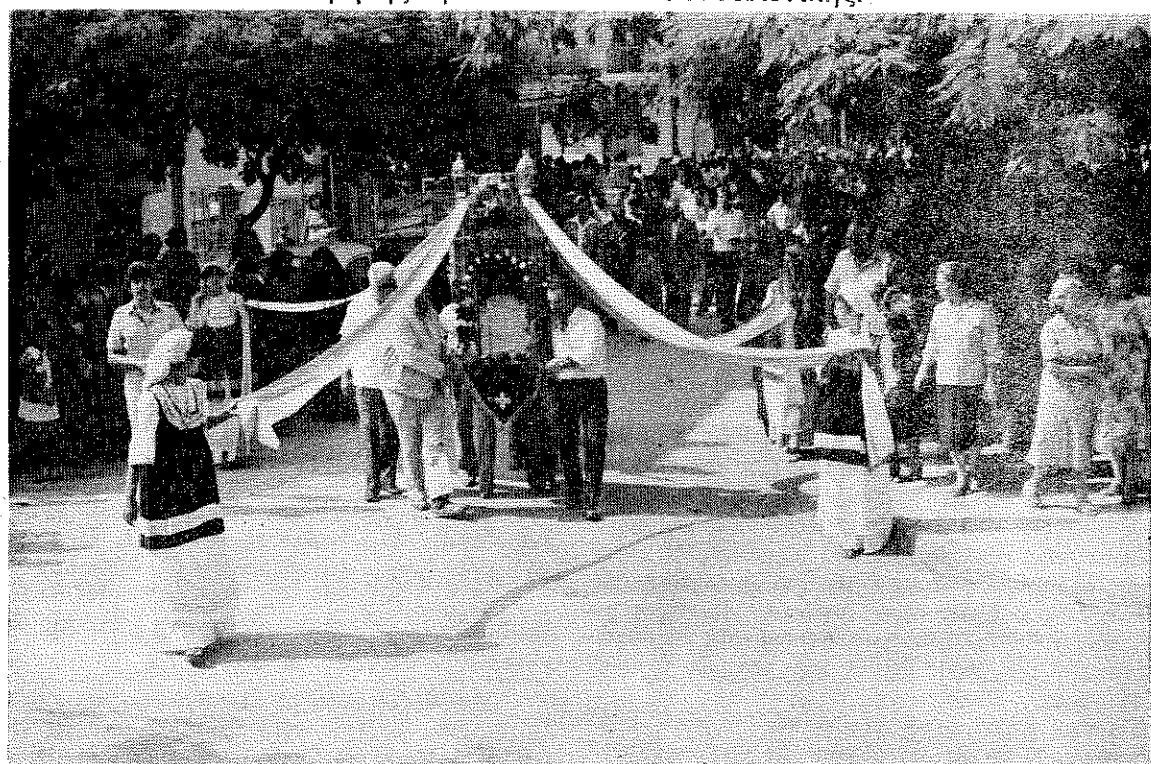
Ο εὐσεβὴς λαὸς ἀκολουθῶν τὴν Σεπτὴν Ἑγείσαν καὶ τὸ Ἱερα-
τεῖον κατὰ τὴν Λιτάνευσιν τῆς Θαυματουργοῦ Ἱερᾶς Εἰκόνος τῆς
Ἰοσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου τοῦ φερωνύμου Ἱεροῦ Ναοῦ
Θεσσαλονίκης.

Εὐσταλεῖς νεάνιδες μὲ ἐθνικὰς ἐνδυμασίαις τῆς Δίδος Εὐθυμίας
Σπικανοῦ προπορεύοντες τῆς Ἱερᾶς Λιτανείας.

Τὸ καύχημα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος ὁ χορὸς τῶν Μοναζουσῶν, αἵτινες διὰ τῆς παρουσίας των ἐλάμπρυναν τὴν μνήμην τῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου Θεσσαλονίκης.

Τὸ Ἱερὸν Κουβούκλιον εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι ἐναποτεθιμένη ἡ θαυματουργὸς Ἱερὰ Εἰκὼν τῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου κατὰ τὴν Λιτάνευσιν.

Ἐκκλησιαστικὲς Θέσεις

ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ

ΜΕΡΟΣ Γ'

Ἐπομεν εἰς τὰ προγενέστερα φύλλα ὅτι γενικώτερον ὁ Παγκόσμιος καταστρεπτικὸς Πόλεμος, οὐδόλως ἐσυνέτησεν τὴν ἀνθρωπότητα, ἢ ὅποια ἐξελίχθη ἐπὶ τὰ χεῖρα.

Τὸ Παγκόσμιον καὶ πονηροτάτον πνεῦμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τῆς Παρθοσηκείας, ἀντίθετον παντελῶς τοῦ Ἱγνησίου Ὁρθοδόξου Πνεύματος, ἔλαβεν διαστάσεις μαζικῆς ὑστερίας.

Οἱ ἀληθεῖς καὶ εὐσεβεῖς Ὁρθόδοξοι περιφρονοῦνται ὡς υπερβολικοὶ εἰς ὄφελος τῶν κακοφρονούντων ἀσεβῶν, οἱ ὅποιοι διδάσκουσιν τὴν ἀσεβὴν οἰκονομίαν, τὴν ἀσεβὴν ἀγάπην, γενόμενοι εἴτε ἐκούσια εἴτε ἀκούσια, ὄργανα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τοῦ ἰσοπεδατοῦ πάσης ἀξίας εἰς τὸν βομὸν τῆς ψευδο-ἀγάπης μετὰ τῶν Σχισματικῶν καὶ Αἰρετικῶν ὅλων τῶν αἰώνων.

Ἐξ αἰτίας τῶν ἀσεβῶν οἰκονομιῶν ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἐστερήθη ὑψηλοῦ μέτρου μετανοίας καὶ πλείστοι δοκαὶ ἀποστασίας ἐγανήθησαν ἐντὸς τῶν κόλπων τῶν ἀληθῶς Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Ἀλλὰ ὅς μὴν πτοούμεθα διότι ἀνέκαθεν ἡ Ἁγία Ἐκκλησία εἶχεν τοὺς ἐσωτερικοὺς καὶ ἐξωτερικοὺς Αὐτῆς ἐχθροὺς.

Οὕτω ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀγ. Βασιλείου ὑπῆρχον πολλὰ καὶ ἐσωτερικαὶ ἀποστασίαι, λ.χ. Αὐτονομισταί, Μοντανισταί, Καθαροὶ καὶ ἄλλοι πολλοί.

Τὸ αὐτὸ φαινόμενον ἐνεφάνιζεν ἡ Ἁγία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπὸ τὰ βάθη τῶν Αἰώνων, ἐνθα μεμονομένοι Ἐπίσκοποι ἐπολέμουν νυχθημερόν καὶ ἀκατάπαυστα τοὺς Ἀληθεῖς καὶ Ἀγίους Ὁρθοδόξους Ἐπισκόπους.

Συνεπὸς καὶ εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν, κατ' ἀναλογίαν τὸ αὐτὸ ἐμελλεν νὰ συμβῇ, ἀπὸ ἱστορικῆς συνέπειαν καὶ εἰς τὴν Ἁγίαν Ἡμῶν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Ὅντος, ἐντὸς τῶν ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν, εἴτε τοῦ κορυφοῦ ἢ ἐμφανοῦς Οἰκουμενισμοῦ, εἴτε τοῦ γιγανταίου Σχίσματος τοῦ Νεο-ημερολογιτισμοῦ, ἡ Ἁγία Ἡμῶν Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἔχει καὶ τὰς μεμονωμένας ἐσωτερικὰς ἀποστασίας, ἀπὸ μεμονωμένους Ἐπισκόπους, οἱ ὅποιοι παρασυρθέντες ἀπὸ ἰδιαιτέλειαν ἀνήρεσαν τὴν Ὁμολογίαν τῶν Συνδικῶν Πατέρων οἱ ὅποιοι τοὺς ἐχειροτόνησαν καὶ ἀνιστρόφως ἐστράφησαν ἐναντίον των, πρὸς ὄφελος τῶν μονίμων ἐχθρῶν τῆς Πίστεως.

Τοιοῦτοι μεμονωμένοι Ἐπίσκοποι ὑπῆρξαν ἀνεκτοί, παρασύραντες εἰς τὰς σαρκοκρατίας των παραθεωρίας πολλοὺς ἀκατάρτιστους καὶ ἀνίδεους εἰς τὰ δόγματα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἐν τούτοις ὁμως, ἅπαντες οἱ ἀποστάται Ἐπί-

σκοποι, συμποσούμενοι εἰς ἓναν ἀριθμὸν, ἀποτελοῦν ἐλαχιστοτάτην μερίδα Ὁρθοδόξων, ἑλαττον τοῦ 50)ο ἢ τοῦ 70)ο τῶν Ζηλωτῶν καὶ Τέκνων Ὑπακοῆς τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Ἡμῶν Συνόδου ὑπὸ τὸν Μακαριώτατον κ.κ. Αὐξέντιον.

Πλὴν ὁμως δὲν παύουν νὰ παρενοχλοῦν τὴν Ἀγίαν Ἡμῶν Ἐκκλησίαν, νὰ ψυθυρίζουν ἀσυστόλως, νὰ σικοφαντοῦν, νὰ ὑβρίζουν καὶ ἐν τέλει νὰ τολμοῦν νὰ ὁμιλοῦν περὶ ... ἐνότητος, περὶ ... ἀγάπης καὶ ἄλλα περιφανῆ χριστιανικὰ συνθήματα.

Ἐν τούτοις οὗτοι οἱ Ἐπίσκοποι παραμένουν εἰς τὴν ἀσέβειαν, εἰς τὴν ἀνταρσίαν κινούμενοι ἐξ ἰδιοτελείας, εἰς προσωπικὰ ὀφέλη, εἴτε οἰκονομικὰ εἴτε προσωπικά, κατεφθαρμένης καινοδοξίας.

Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἐπέδειξαν τοιαύτην θαυμαστὴν διαλυτικὴν κατὰ τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας δραστηριότητα, ὥστε περιήρχοντο οἰκειὰς πιστῶν, ἵνα καταστήσων προβληματικὴν πλέον τὴν στάσιν τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας, ἐναντι τοιαύτης θρασύτητος.

Τελευταίως ἐγένετο ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Ἁγίας Ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, σοβαρὸν ἐπαναστατικὸν κίνημα, κατὰ τῶν Θρόνων, τῶν Ἀρχῶν καὶ Ἐξουσιῶν τῶν Παλαιμάχων Ἡρωικῶν Συνδικῶν Πατέρων.

Αὕτη ἡ ἀνταρσία ἔλαβεν τ' ὄνομα «πραξικόπημα» καὶ πολὺ ἐτάραξεν ἅπασαν τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν, τὸν τε Κλήρον καὶ Λαόν.

Πολλοὶ ἐθορυβήθησαν καὶ ἐπτοήθησαν, ἄλλοι δὲ ἀπηγοητεύθησαν.

Ἐν τούτοις, ἡ ἀπάθεια εἶναι ἡ ἐνδεδειγμένη τοῦ πράγματος ἀντιμετώπισις.

Βέβαια λυπηρὸν ὅτι ἐπιτιμήθησαν ἄλλοτε παλαιοὶ Ὁρθόδοξοι, πλὴν εὐχάριστον καὶ πλήρες ἀγαλλιᾶσεως ὅτι ἐξῆλθον τῆς Ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀκάνθαι καὶ τριβόλαι λίαν ἐπικίνδυναι διὰ τὸ ἀπώτερον μέλλον τῆς Ὁρθοδοξίας.

Διότι ἡ Ὁρθόδοξία εἶναι ὑπεράνω γενικὰ τοῦ ἀνθρωπίνου, διὰ τοῦτο εἶναι ἀσεβές, ἀλλὰ καὶ ὑπεράνω τῆς ὕλης, ὡς πνευματικὸν οἰκοδόμημα.

Ἡ διατήρησις δὲ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως ἀπαιτεῖ διάκρισιν μεγίστην καὶ ἀποφυγὴν πάσης ἀσεβοῦς οἰκονομίας καὶ ψευδο-ἀγάπης.

Αὕτη ἡ Ὁρθόδοξος Πίστις εἶναι ἄλυστος γιγαντιαία, ἐνθα ἕκαστος κρῖκος κρύπτει ἐναρμόνια εὐσεβῇ πνευματικὰ κελεύσματα, τὰ ὅποια ὅλα ὁμοῦ δομοῦν τὰς ἐκκλησιαστικὰς θέσεις εὐσεβείας.

Ἀδαμάντης Νικόλαος

ΤΩΡΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Γνωρίσατε τὴν Ἀγίαν γραφήν

Εἶναι πολὺ πικρὸν νὰ τὸ ὁμολογήσῃ κανεὶς πὺς οἱ περισσότεροὶ ἄνθρωποι στὴν χώρα μας εἶναι **ΑΝΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΟΙ**, δηλ. δὲν γνωρίζουν τὴν Ἀγίαν Γραφήν καὶ δὲν ἔχουν, μὲ τὴν ἀνάλογη προσοχὴν καὶ εὐλάβειαν, μελετήσῃ τὰ Θεοπνευστά Βιβλία Τῆς.

Γι' αὐτὸ, βρίσκουν δικαιολογίαν πὺς οἱ συνθήκες τῆς ζωῆς των καὶ τὰ καθημερινὰ ἀπρόβλεπτα γεγονότα, ἀναγκάζουν τοὺς περισσότερους συνεχῶς νὰ ἀναβάλλουν τὴν μελέτην αὐτήν, παρὰ τὴν ζωηρὰν ἐπιθυμίαν των.

Ἀλλὰ τώρα τὸ καλοκαίρι, ὅλοι γενικῶς οἱ ἐργαζόμενοι παίρνουν κάποια ἀδεια ἀναπαύσεως καὶ μεταβαίνουν, παρὰ τὴν τρομακτικὴν ἀστυριλίαν, σὲ κάποια νησί, σὲ κάποια ἐξοχὴ γιὰ νὰ κάμουν τὰ λουτρά των, νὰ ἀναπαυθοῦν. Καὶ ἐνῶ κουβαλοῦν καὶ φορτώνονται τόσα καὶ τόσα πράγματα μαζὶ των, ἀπαξιοῦν νὰ πάρουν τὸ μικρὸ, μὰ τόσον πολύτιμον Βιβλίον, γιὰ νὰ ἐντυφώσουν σ' αὐτὸ καὶ νὰ ξεκουράσουν τὴν ψυχὴν των καὶ λύσουν πολλὰ προβλήματα καὶ ἐρωτήματα τοῦ καθ' ἡμέραν βίου των. Πάρε λοιπὸν φίλτατε Ἀναγνώστα, μαζὶ μὲ τὰ τόσα καὶ τόσα πράγματα ποὺ παίρνεις γιὰ τὴν σωματικὴν σου καλοπέρασιν καὶ τὴν ἁγίαν Γραφὴν γιὰ νὰ εὐφρανῇς τὴν ψυχὴν σου καὶ νοῦσος μέσα σου ἀληθινὴν χαρὰ καὶ εὐτυχία.

Γιατὶ ἡ ἁγία Γραφή εἶναι ἡ ἔκφρασις τῆς Θείας Βουλῆς καὶ ἔχει Κύριος ἐπιτακτικόν, ὥστε καὶ ἐκεῖνοὶ ποὺ προσοφίζοντο νὰ κηρύξουν τὶς Θείες Ἀλήθειες σὰν ἀπεσταλμένοι τοῦ Θεοῦ ὑπάκουον στὴν προστακτικὴν τοῦ Θεοῦ φωνὴν πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς.

Στὴν Παλαιὰν Διαθήκην βλέπει κανεὶς πὺς οἱ Προφῆται εἶχαν συνειδήσιν τοῦ ἐπιτακτικοῦ αὐτοῦ καθήκοντός των, ὅπως, ὁ Ἱερεμίας (1,10), ὁ Σαμουὴλ (Α' Σαμ. 3,10) καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Ἐπίσης βλέπομεν στὴν Καινὴν Διαθήκην τὴν ἐπιτακτικὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου πρὸς τοὺς Μαθητάς Του (Μάρκ. 16, 15). «Πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα κηρύξατε τὸ Εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει». Ἀλλὰ καὶ στὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων (Πράξ. 5, 20) διαβάζομεν: «Πορεύεσθε καὶ σταθέντες λαλεῖτε ἐν τῷ Ἱερῷ τῷ λαῷ πάντα τὰ ῥήματα τῆς ζωῆς ταύτης». Ἐπίσης διαβάζομεν (Πράξ. 26, 6-8) «... Ἀνάστηθι καὶ στήθι... ἐγὼ σὲ ἀποστέλλω ἀνοῖξαι ὀφθαλμοὺς αὐτῶν, τοῦ ἐπιστρέψαι ἀπὸ σκοτόους εἰς φῶς... Καὶ στὴν πρὸς Τίτον ἐπιστολήν: «Ταῦτα λάλει καὶ παρακάλει καὶ ἔλεγχε μετὰ πάσης ἐπιταγῆς...» (Τιτ. 2, 15).

Διαβάζοντας κανεὶς τὴν ἁγίαν Γραφήν διαπιστώνει μὲ συγκίνησιν ὅτι ὁ Θεὸς μὲ Αὐτήν, μᾶς διδάσκει, μᾶς φανερώνει τὸ Πανάγιον Θέλημά Του καὶ μᾶς προστάζει πατρικὰ τὰ δέοντα γενέσθαι. Ἐπιτρέπεται λοιπὸν, ἡμεῖς οἱ βαπτισμένοι Χριστιανοὶ νὰ ἀγνοοῦμεν τὰ προστάγματα τοῦ Θεοῦ καί, νομιζόμενοι «τέλειοι» νὰ κάνομεν τοὺς διδασκάλους στοὺς ἄλλους, ἐνῶ ἔχο-

μεν, πρὸ πάντων ἡμεῖς ἀνάγκην διδασκαλίας.

Ὡς ἔκφρασις δὲ τῆς Θείας Βουλῆς, ἡ ἁγία Γραφή εἶναι ἀναλλοίωτος καὶ δὲν μπορεῖ κανένας σοφὸς νοῦς, καμμιὰ διάνοια, κανένας ἰσχυρὸς νὰ τὴν μεταβάλλει (Ματθ. 5, 18). Τὰ λόγια τοῦ Ἱ. Εὐαγγελίου εἶναι αἰώνια, γι' αὐτὸ καὶ τὸ ἐτόνιζεν ὁ Κύριος κατὰ τὴν ἐπὶ γῆς παρουσίαν Του: «Ὁ Οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσιν». (Ματθ. 24,30). Ὡ! ἂν ἠμποροῦσαν οἱ πιστοὶ Χριστιανοὶ νὰ ἐνοιωθῶν τὴν μεγίστην ἀξίαν, τὴν ἀνυπολόγιστον σὲ ψυχικὴν ὠφέλειάν Τῆς, θὰ διέθεταν καὶ ἀπὸ τὸν ὕπνον τοὺς ἀκόμη ὥρες γιὰ νὰ τὴν μελετήσουν καὶ νὰ ψάλλων μὲ τὸν Δαυὶδ: «Ὡς γλυκεία τῷ λόγῳ μου τὰ λόγια σου, ὑπὲρ μέλι τῷ στόματί μου. Ἀπὸ τῶν ἐντολῶν συνῆμα, διὰ τοῦτο ἐμίσησα πᾶσαν ὁδὸν ἀδικίας». (Ψαλμ. 118, 103).

Η ΑΣΥΓΔΟΣΙΑ ΕΙΣ ΤΑ ΘΛΑΕΟΠΙΤΙΚΑ ΜΕΣΑ

Πολλὰ διαμορτυρία γράφονται ἐναντίον τῆς ΕΡΤ καὶ ΤΕΝΕΑ διὰ τὰ ἀντιχριστιανικά, ἀνθελληνικά καὶ διαστρεβλωτικά τῆς Ἱστορίας ἀνὰ τοὺς Αἰθέρας, εἰς ὅτα μὴ ἀκουόντων. Διὰ τὴν ΕΡΤ, αὐτὴ κάμνει τὴν δουλειάν της ἐφ' ὅσον εἶναι εἰς χεῖρας κομματικὰς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ΤΕΝΕΑ ἰσχυρεῖ τοῦ Καίσαρος «Καὶ σὺ Βροῦτε;» Ὅταν ἀλωθῇ καὶ τὸ νομιζόμενον προπύργιον τῆς ΤΕΝΕΑ, τί τὸ ἐπόμενον; Ὁ νοῦν νοεῖτω.

Νομίζω ὅτι κάποιος ἔλεγχος πρέπει νὰ ὑφίσταται, καὶ τοῦτο χάριν τῆς Νεολαίας μας ἡ ὁποία δέον νὰ πληροφορεῖται τὰ ἀληθινά. Τὸν Ἀπρίλιον εἰς τὴν ΕΡΤ ἦτο τὸ ἔργον τὰ «ΠΑΤΑΤΑΚΙΑ» ἔργον ἀντιστρατιωτικόν, σήμερον ἐὰν εἴμεθα ἐλεύθεροι τὸ δρεφίμενον εἰς τὸν Πατριωτισμὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ καὶ τῶν Ἀξιωματικῶν. Τὴν 29ην Μαΐου ἐ. ἔ. εἶχε Σεμινάριον ἀπὸ τὴν ΕΡΤ ὁ καθηγητὴς κ. Σπ. Βοιώνης μὲ ἀκροατήριον κατὰ Δεσποινάκια μὲ ἐρωτήσεις γύρω ἀπὸ τὴν πτώσιν τοῦ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ. Καὶ σύμφωνα μὲ τὰς ὁδηγίας ἀσφαλῶς ποὺ εἶχεν ὁ κ. Βοιώνης, ἀπέφυγεν ἐπιμελῶς τὴν Κεκόρσο, καὶ τὸν ἡρωϊκὸν θάνατον Θυσίας τοῦ Αὐτοκράτορος Κων)νου Παλαιολόγου, καὶ ἀπέδωσε τὴν πτώσιν εἰς τοὺς ἀνθεωποτικούς Ὀρθοδόξους, καὶ εἰς τὸ κρίσιμον τῆς μάχης τῆς ἀποχωρήσεως ἐνὸς Λατινικοῦ τμήματος μὲ ἀρχηγὸν τὸν Ἰουστινιάνον, καὶ τὰ ἀδαιεῖ δεσποινίδια ἔγραψαν... σημειώσεις.

Τὰς ἰδίας ἡμέρας εἰς τὴν Ε.Ρ.Τ. ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ἐνοματώσεως τῆς Ἑπτανήσου ὁ σχολιαστὴς τὴν ἀπέδωσε εἰς τοὺς ἀγῶνας καὶ μόνον τῶν «Ριζοσπαστῶν» ἐνῶ ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια εἶναι ὅτι, προκειμένου νὰ βασιλεύσῃ τὸ 1863 ὁ νέος ἐκλεγείς βασιλεὺς Γεώργιος Α' ἠξίωσεν ἡ Δανία νὰ μεγαλώσῃ εἰς ἔκ-

ΠΕΝΘΗ

Τὴν 3ην πρωινήν ὥραν τῆς 7)20 Ἰουνίου 1978, ἐγκατέλειπε τὸν πρόσκαιρο τοῦτον κόσμον ἡ ΘΕΟΔΩΡΑ σύζυγος ΕΥΘΥΜΙΟΥ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ, πιστότατον τέκνον τῆς διακομιῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ. Ἀφῆκε τὴν τελευταίαν πνοήν της ἐν τῷ «Κρατικῷ Νοσοκομείῳ Λαρίσης» ἄνευ βοηθείας ἰατροῦ, διότι ἅπαντες, λόγω τῆς τριημέρου ἀργίας (Σάββατον, Κυριακὴ τῆς ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ, Δευτέρα τοῦ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ) ἐγκατέλειπαν ἀδοθηήτους τοὺς νοσηλευόμενους καὶ ὠρμησαν, ὡς ἡ ἀγγέλῃ ἐκείνῃ τῶν χοίρων, κατὰ τοῦ κορμιοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, περιοχῆς «ΠΑΤΑΜΩΝΟΣ» ἐν τῷ ΘΕΡΜΑΙ-ΤΚΩ, ἐνῷ ἡ μεταστάσα, τρίτην ἤδη ὑποτροπὴν τοῦ πνευμονικοῦ οἰδήματος ὑποστάσα ἀπὸ τοῦ 1962 καὶ ἔχουσα ἄμεσον ἀνάγκην ὀξυγονοθεραπείας, εὐρέθη εἰς χειρὸς δύο διανυκτερεύοντων νοσοκόμων, ἀρμόδιων διὰ τὴν ἀπόρριψιν τοῦ περιεχομένου τῶν σκαρμυδιῶν.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Νοσοκομείου ἀπεδείχθη ἀίλικον, νὰ ὀρίσῃ διανυκτερεύοντας ἰατροὺς, δι' ὃ καὶ εἰς δύο συνεχεῖς διαμαρτυρίας μου ἐν τῇ ἐφημερίδι τῆς Λαρίσης «ΗΜΕΡΗΣΙΟΣ ΚΗΡΤΞ», 13 καὶ 29 Ἰουλίου 1978, δὲν ἠθέλησε νὰ με πληροφορήσῃ, τίνες ἦσαν οἱ παραλαβόντες ἐκ τῶν χειρῶν μου τὴν ἐξωτερικὴν ἀσθενή «ἰατροί». Ἐν τούτοις «ἰατροί» ἐβεβαίωσαν τὴν ἐπομένῃ ψευδέστατα, ὅτι αἰτία θανάτου ὑπῆρξε, διὰ μὲν τὴν ΕΦΟΡΙΑΝ τοῦ Νεκροταφείου, «ἡ ἀυστολία τῶν πνευμόνων», διὰ δὲ τὴν Ἰπηρεσίαν τοῦ Ληξιαρχείου «τὸ πνευμονικὸν οἰδημα!!!». Διαλέγετε καὶ πέρνετε! Θαυμαζέσθωσαν, ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενοι, εὐσυνειδητοῖαν καὶ ἀκεραιότητα χαρακτηροῦς ἐπιστημόνων, ἐπαγγελματιῶν, ὄχι κοινῶν ἐπαγγελματιῶν, τῆς οἰασθήποτε σειρᾶς, ἀλλ' ἰατρῶν, οἵτινες ὤμισαν τὸν ἐξῆς ὁρκον, «ἐν ἀριστούργημα ἀνεπανάληπτον τῶν αἰώνων, ὀφειλόμενον εἰς τὴν ἀθάνατον Ἑλληνικὴν σκέψιν καὶ τῇ ἀπαράμυλλον Ἑλληνικῇ ἀντίληψιν τοῦ καθήκοντος», ὡς γράφει ἡ ἐφημερίς «ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ» 23.6.77 ἐν σπουδαίῳ ἄρθρῳ, κατακρίνουσα τὴν ὁμαδικὴν ἀπεργίαν τῶν ἰατρῶν καὶ ἐρω-

τᾶ ἐν ἐπικεφαλίδι τοῦ ἄρθρου «ΣΕ ΠΟΙΟΝ ΙΠΠΟΚΡΑΤΗ ΩΡΚΙΣΘΗΣΑΝ»; Ὡμοσαν τὸν ἐξῆς ὁρκον «Ἀγνῶς δὲ καὶ ὁσίως διατηρήσω βίον ἐμὸν καὶ τέχνην ἐμήν»! Ἀγνεία καὶ ὁσιότης σημαίνει ἀπὸ φτωχόπαιδα φοιτηταί, νὰ εὐρεθῶμεν συντόμως με 2—3 κλινικάς, διαμερίσματα, καταθέσεις εἰς τραπέζας κλπ. Καὶ «τέχνην» ἐξημερεύεται νὰ ἐμπηγνύωμεν τὸ μαχαίρι βαθέως εἰς τὴν σάρκα τοῦ ἀσθενοῦς καὶ τῶν συγγενῶν του, ἔστω καὶ ἂν οὔτοι εἶναι λιμοθνήται, μηδὲ εἰς τὸν ἥμιον μοῖραν ἔχοντες.

Ἀλλὰ διὰ τοῦτο, τώρα τελευταίως, πολλοὶ «τῶν ἰατρῶν παῖδες» με τὴν ζωὴν αὐτῶν ἐξαγοράζουσι τὴν «τέχνην» ἐν τῇ φιλοχρηματίᾳ καὶ ἀσυνειδησίᾳ των, ἔτι δὲ καὶ τῆς ἐπιστημονικῆς «ἐμπειρίας» των, ἥτις ἀνακαλύπτεται μετὰ τριετίαν ἀπὸ τοῦ θανάτου, κατὰ τὴν ἑκταφὴν, ὅτε ἡ χειρουργικὴ ψαλὶς εὐρέθη εἰς τὰ σπλάγχνα τοῦ θανάτου!

Καὶ εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν τὴν ἀνθρωποκτονίαν, ἐκ τῆς λιποταξίας τῶν δῆθεν ἐπιστημόνων, ἢ τὴν ἀμέλειαν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἢ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ΓΕΝΙΚΟῦ ΚΡΑΤΙΚΟῦ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ ΛΑΡΙΣΗΣ θὰ ἐρευνήσῃ ὁ Εἰσαγγελεὺς, εἰς δὲν παραπέμπεται ἡ ὑπόθεσις τῆς ἀδίκως φονευθείσης συζύγου μου.

Υπάρχουσι βεβαίως καὶ ἰατροὶ ἀδόκιμοι, ἀλλ' αὐτοὶ μετροῦνται εἰς τὰ δάκτυλα τῆς μᾶς χειρὸς. Ἀναφέρω τὴν περίπτωσιν συνδημίτου, φίλου ἰατροῦ, ὅστις τεσσαρακονταετίαν ὅλην μοχθήσας ἐν τῇ ἀσκήσει τοῦ λίαν προσοδοφόρου τούτου ἐπαγγέλματος, μόλις ἠδυνήθη ν' ἀποκτήσῃ στέγην ἰσόγειον ἐκ πλίνθων! Ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἔνευε κάτω πρὸς τὴν γαστέρα καὶ τὰ γόνα. Ἄνω τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ παντός εἶχε, περιορισθεῖς ἐν τῇ μικρᾷ κόμῃ τῶν σοφῶν Καρδίτης.

ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Ἀξιωματικὸς Χωρ.)κῆς ἑ.δ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Περιοδικοῦ μας ἐπιφυλάσσει εἰς ἑαυτὴν πάντοτε τὸ δικαίωμα νὰ μὴ δημοσιεύῃ ἢ νὰ συντέμνῃ κατὰ τὴν κρίσιν της οἰονδήποτε χειρόγραφον. Χειρόγραφα δημοσιευθέντα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

«Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας»

τασιν ἡ Ἑλλάς καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο τότε νὰ μεgalώσῃ εἰς βάρος τῆς Τουρκίας ἢ Ἀγγλίας παρεχώρησε εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν Ἑπτάνησον σὺν προΐκα διὰ τὸν νέον Βασιλέα, ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ ὁποῖου ἐδιπλασιάσθη ἡ Ἑλλάς. Τὰ ἀκούεται κύριε Τσαλδάρη;

+ Πρωθυερεὺς ΜΙΧΑΗΛ ΣΑΒΟΠΟΤΛΟΣ

Μαληνοῦ 98 — ΔΡΑΜΑ

(Ἐφημερίς «Ἑθν. Ἑπαλξίς». Ἀθήναι, Ἰουλ. 1979)